VILÁGHOZ SZÓLÓ MAGYAROK

Antológia Mindenkihez!

2019

e-könyv

INGYENESEN LETÖLTHETŐ!

PegazusTv Média és Oktató Kft.

VILÁGHOZ SZÓLÓ MAGYAROK
– ANTOLÓGIA MINDENKIHEZ!
2019

© **Az Antológia alkotói:**

Angyal Bella
Bajzik Lajosné
Bartók Andrásné
Belső Boglárka Csilla
Cinka István
Gutléber Magda
Gyebnár Ottóné
(Zentai Eta)
Kolozsvári Csabáné
Kovács Sándor
Kutnyik Pál
Lanner Katalin
Pesti Ráhel
Petrusák János
Pilizota Szandra
Seregi Nikolett
Szegedi Sándor
Taschner Katalin
Vasas Eszter

Felelős szerkesztő: Petrusák János
Olvasószerkesztő: Petrusák Magdolna

ISBN **978-615-81328-3-1**
e-könyv – pdf

INGYENESEN LETÖLTHETŐ!

Kiadó: PegazusTv Média és Oktató Kft.
siker@pegazustv.hu

Nyíregyháza, 2019.

NAGY SZERETETTEL KÖSZÖNTÜNK MINDEN OLVASÓT!
NAGY TISZTELETTEL SZERZŐTÁRSAINKAT!

Minden korban megvolt az írott szó, mint a rögzített, és így átörökíthető gondolat hatása. Manapság annyian írnak a közösségi oldalakra, hogy ezzel uralni képesek az internetet, így megnövekedett a jó szó, a meggondolt gondolat értéke.
Sajnos, a nyomtatott szó, a sajtóprés szagú szó jelentősége a felgyorsult, mert gyorssá tett és így kapkodó világunkban csökkent. A ma embere mindent azonnal, sőt már tegnapra akar, még azelőtt, hogy kitalálta volna. Természetes, hogy ezt a tempót a nyomtatott sajtó és könyvkiadás nem tudja követni.
Még sajnálatosabb, hogy a most zajló utóvédharcai tudatában a hagyományos, nyomtatott sajtó és könyvkiadás várba, de ám elefántcsonttoronyba és sokak szerint légvárba vonult vissza. Onnan pedig mindenkire haragszik, aki a váron kívül van, tehát nem a saját társasága. A várvédelem ősi szabályai szerint pedig a védett várba senki idegent nem engednek be.

A váron és körön kívül maradt írók ezért a netre írnak, hogy ott a naponta megjelenő sokmilliárdnyi szó között – a gondolatrengetegben – úgy eltűnjenek, hogy tulajdonképpen sosem jelentek meg, csak mintegy virtuálisan. Hiszen önmagukon kívül csak szűk baráti társaságuk tudhatott – amely amúgy is tudott – róluk.
Szerény kereteink között antológia-sorozatunk, a Világhoz Szóló Magyarok, az egyéni gondolat és a közkinccsé tett gondolat közötti űrt szeretné kitölteni. Úgy, hogy minden magyarul érző, író és gondolkodó alkotónak, továbbá festőknek és fotósoknak helyet biztosít a megjelenésre.
Mi nem ítélkezünk – mi nem mondunk olvasás nélkül ítéletet, még olvasás után sem, csupán jobbító szándékkal javítottunk, stilizáltunk, vagy ahol kellett, pontosítást kértünk.
A vallásos úgy mondja, nem embernél, Istennél az ítélet!
Sajnos halljuk és tapasztaljuk, sok szerkesztő, sőt szerkesztőségi dolgozó nem csak már ítésznek, főbírónak, még ha irodalminak is, de egyenesen istennek képzeli magát, s úgy mond sarkalatos véleményt, hogy közben fogalma sincs, miről beszél…

Hogy saját tapasztalást mondjak, fél oldalas tárcanovellát „kis színesnek” ítélt az ítészem, jellemfejlődést követelve abban a műfajban, amelyben az nem lehet. Hiszen a novellában, még inkább a tárcanovellában kész élethelyzetbe cseppen az olvasó, fejlődés pedig, ha van, az a novella előtt zajlott, vagy olvasás után az olvasó gondolatában fog lezajlani.

Egy másik, „csalhatatlan” ítész helyesírási hibát vetett a szememre, olyan hibáért, amely az új helyesírási szabályzat szerint nem hiba. De ő valami régi kiadványt ismert még mindig és kért számon, egyébként magyartalan és helyesírási hibákkal megspékelt válaszlevelében.

Ennyi elég a hivatásos, ezért valakitől fizetést húzó ítészekről – akik, remélem, most, hogy emlegetjük őket, legalább csuklanak!

Mi az ingyenesen közzétett antológia-sorozatunk első e-könyvével jó olvasást, jó szórakozást, és hasznos gondolkodást kívánunk tiszta szívvel minden, magyarul tudó barátunknak, az internet segítségével. Bárhol is éljenek olvasóink a földgolyón!

Szerkesztőségi munkatársaim és szerzőtársaim nevében hálásak vagyunk minden egyes érdeklődőnek, aki az Antológia Mindenkihez 2019-

be belenéz, hogy rohanó világunkban perceket, vagy órákat, vagy még ennél is többet, újabb gondolatokat és érzéseket áldozzon miránk.
Itt köszöntöm szerzőtársaim is, akik nélkül, írásaik és képi alkotásaik nélkül nem jöhetett volna létre ez a kötet.

Petrusák János
PegazusTv Média és Oktató Kft.
ügyvezető

Szegedi Sándor

AZ IGAZI ÖRÖM

(Assisi Szent Ferenc „Fioretti”
legendagyűjteménye nyomán)

Szent szerelemben és szelíd konokságban,
A perugiai úton, január havában,
Koccanó hidegben, halál-szelek között,
Ferenc testvér megy Leó testvér mögött.

S bár fázik keze-lába, orra és füle,
Különös tűzben ragyog Ferenc testvér szeme.
Áthajlik szíve az egeken túlra,
Leó testvérünket imigyen tanítja:

"Ó testvérem, Isten báránykája,
Bármily ragyogó az ember tisztasága,
Tudd meg: ez nem az igaz öröm."

Csend. Csak léptek roppannak, szelek fütyülnek,
Csak jeges folyók zúgnak, csak farkasok üvöltnek.
Megy a két testvér a kolostor felé,
Jó vetett ágy, étel, baráti szó felé.

"Bizony, Leó testvér, ha a vakok látnak,
Születéstől bénák szökdécselve járnak,
Ha a süket újra hallá az Írás szent szavát,
Ha a halott élve hagyja el síri otthonát,
Ha démonok szöknek a megkínzott szegényből,
Ha a néma nem fogy ki énekből, beszédből,
S mindezt te tetted Krisztus erejével,
Kőszikla hited láng-hevületével,
Bizony tudd meg: ez nem az igaz öröm.

Ha mindent tudnál ezen a világon,
S nem lenne halál, szenvedés, mi fájjon,
Ha megértenéd mind az angyalok beszédét,
Ismernéd a kövek, csillagok erejét,
Ha a lélek titkai nyílnának előtted,
Tudnád hatalmi szavát tűznek, víznek, földnek,
Múlt, jelen és jövő mind nyitott könyvként szólna,
Angyalok, szeráfok erős keze óvna,
Azt hinnéd, ez az igaz öröm volna?
Bizony messze volna, tőle messze volna."

Mennek, ballagnak, két testvér az úton.
S bár dörzsölik két kezük, hogy el ne fagyjon,
Leó testvér oldalát fúrja a kíváncsiság:
"Mondd, Ferenc testvér, mi az igazi boldogság?"

Csend. Ferenc testvér hallgat.
Maga elé halkan egy dalt dúdolgat.
Az igazi öröm? Mit is mondjon erre...
A távolban feltűnik a kolostor fénye.
Örül a két testvér, hogy megérkeznek végre,
Átfagyva, gyötörve a dermesztő szélbe'.

Hajh! De hiába dörömbölnek, kiáltnak,
Senki sem hozza kulcsát a zárnak.
"Menjetek innen, gaz álbarátok!
Itt nem várt senki sem reátok!
Meg akarjátok lopni a kolostor vagyonát!"
Dühösen s vakon a kapus így kiált.

Leó, s Ferenc testvér, Isten szegénykéje
Így hát kint rekedtek a dermesztő éjbe.
De nem átkozták s szidták a sorsuk.
"Legyen úgy, ahogy Isten, s nem ahogy mi akarjuk.

Látod, Leó testvér, ez az igaz öröm!
Kívül rekedni a szerencsekörön,
örömmel fogadni bántást és szidalmat,
átkot és lenézést, kínt és fájdalmat,
nevetni, mikor ledobnak a sárba,
ujjongni, mikor kezünk levágva,

mikor köpködnek, gúnyolnak, semmibe néznek,
mikor neveznek minket mocsoknak, szemétnek,
ez az igaz öröm! Hajh, ujjong a szívem!
Szenvedést szenvedni Krisztus szerelmében.
Önmagunk felejtve áldani, ki átkoz,
Szívünkből szeretni, ki mindenünktől megfoszt.
Ez az igaz öröm, Leó testvér, igen!"

Kolostor tövében, igazi örömben,
Felgyulladt a tűz a dermesztő éjben.

Kovács Sándor
MADÁR A SZIKLÁN

Kovács Sándor
ÖREG OLAJFA

Kovács Sándor
ELSŐ ALMA

Bajzikné Panni

A FÖLD-NAPJÁRA!

Ahhoz, hogy megértsd,
szeretned kell a természetet!
Titkait sajátos nyelvén árulja el.
Óvd értékeit, kincseit,
figyeld, mit súg a széllel,
ne mérgezd patakját, erdeit,
s a Föld barátod lesz!
Értsed, érezd szavát,
ültess fát!
Őrizd meg a jövőnek
változatosságát!

AZ ÉLET KOMPENZÁL

Az élet kompenzál:
mire megvénülsz
sokat ad,
sokat elvesz.
Megritkul a haj, fogaid kihullnak,
bőröd megfonnyad.
Te fiatalságod siratod!
Holott nem a múlt
árnyait kellene megidézned,
hibáiba elmerülnöd!
Fejedben tapasztalat, tudás
óceánja!
A jelen csodáit kell megbecsülnöd!

HARSANÓ MEGÚJULÁS

Szürke az ég,
picinyke,
kulcslyuknyi résén
süt át a fény.
Tavasz van,
lóg az eső lába,
a föld éltető cseppjeit szomjazza.
A levegő páratelt,
új élet ígéretével telt.
Barack-, cseresznyefa
virágözönnel kelleti magát,
méheknek adva át édes nedvüket.
Az ember irigykedve csodálja
a harsanó megújulást.

HÍVOGAT A SZOBA CSENDJE

Hívogat a szoba csendje,
falilámpa halvány fénye
dereng.
A dübörgő, hangos nappal
most lenyugszik
és a félhomályban
megnyugvásra talál.
Csendesül a szív
dobbanása,
a lélegzet egyenletes
és egy könyv sorai
ismeretlen tájra,
talán álomvilágba
kísérnek.
Rövid időre megszűnik
a jelen,
és a múlt históriája
vagy a fantazy világa
szippant magába.
Észrevétlenül merülsz velük
a történések izgalmas bugyrába,
a falióra halk kalapácsa
emlékeztet csak az idő múlására.

HŰVÖS VARÁZS

Madarak dalának
hajnali nyitánya
indította a reggelt.
Hűvös varázs,
párafátyol lenget,
lassan oszlott az
újjáéledő nap
melegétől!
Az erdő fái alá pászmába
vetült a ragyogás,
sávra osztva a zöld rengetegét.
A fák baldachinján
átütött a fény,
árnyjátéka
foltot rajzolt
a harsanó fű erezetén.

KÖLTÉSZET ÉS A ZENE

Amikor a szó és ritmus
kéz a kézben jár,
költészet és a zene
egymásra talál.
Ihletet szavakba
mártózik muzsika,
hangok zuhataga
gyengéden átfonja.
Mámorító dallam
száll, csapong és harsan,
örömet igéz feszülő arcokra.
Felemelő,
a szívekbe rejlő
jót előcsalja a torokszorító,
zengő zeneszó,
és a szavak egybeolvadnak
a muzsika virtuóz ritmusával.

Cinka István
MISKOLCI TEMPLOM

Cinka István
JÁSZBERÉNYI TEMPLOM

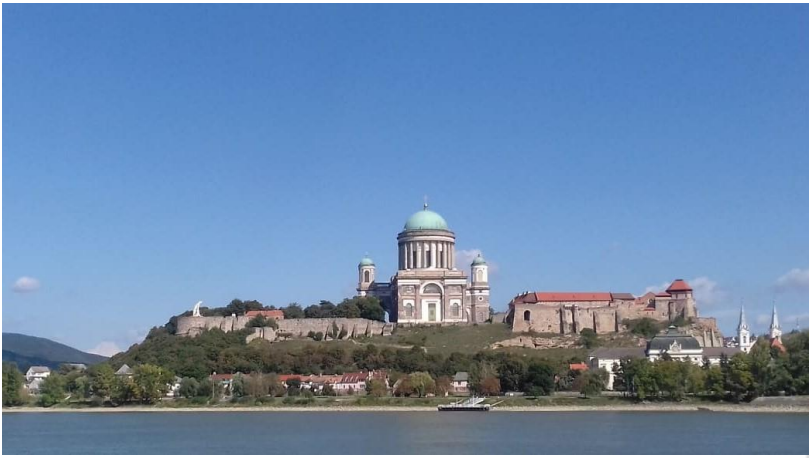

Cinka István

ESZTERGOMI BAZILIKA

Zentai Eta

OTTHON, ÉDES OTTHON

Komisz, hideg tél volt.

Az öreg külváros sötétbe burkolódzott, és irigyen pislogott a messzi belváros puccos fényei felé. A kopott házak egymáshoz dőlve reszkettek, a gyéren megvilágított utcák néptelenek voltak, az aszfalt színesre mázolt, olcsó virágai védett helyekre húzódtak.

A környék szíve a kocsmában dobogott. Itt pezsgett az élet. Az elfogyasztott alkohol tüzes meleget, összetartozást, bátorságot pumpált az erekbe, és egy kis feledést, hogy honnan jöttek, hová tartanak. Amíg pénz csörgött a zsebekben, volt barátság, tekintély. Közösség volt ez, a maga olykor kegyetlen szabályaival együtt. Az ismeretlenül betévedő jobban tette, ha vigyázott magára.

Szakos Gyula hiába kuncsorgott a haveroknál, akik az előbb még sörszagú mellükre ölelték, nem adtak kölcsön. A készséges csaposból előbb becserkészhetetlen idegen, majd ingerült kidobóember lett. Hiába kérés, könyörgés,

fenyegetés, szavai súlytalanul evickéltek a borfoltos asztalok fölött. Haza indult, ahová csak üres zsebeit és fokozódó indulatát vitte.

A lakásban csend volt, az anya a tűz mellett ült, a fáradtság elszívta minden erejét, sajgott a válla, dereka, küzdött a rátörő álmossággal. A gimnazista lány kezével megtámasztva homlokát, könyve fölé hajolt. Teljesen lenyűgözte a regény, befonták a különös mondatok, és megérintette a lassan bontakozó történet finom izgalma. Mikor apja a konyhába lépett, mindketten tudták, mire számítsanak.

Ha sokat ivott, hosszan motoszkált, kereste a kilincset, és a megkerülhetetlen küszöb miatt négykézláb érkezett. Ilyenkor ott maradt a kövön, nem tudott felállni, ketten vonszolták el az ágyig. Ez volt a jobbik verzió. A másik, amikor nem nyert, és nem ivott eleget. Akkor csak belökte az ajtót, és nézte őket. Kis, vézna ember volt, a feszültséget, erős fizikumú feleségével szemben csak verbálisan tudta levezetni. Kötözködött, okot keresett, figyelt, mint a lecsapni készülő vércse.

A kislány elfehéredett, mikor megérezte pillantását. A könyvet sietve összecsukta, ölébe csúsztatta. Az árulkodó mozdulatra apja odasétált,

a könyv után nyúlt. Az anya feléjük fordult ugrásra készen. A lány vonakodva odaadta a regényt.

– Márai Sándor: Sirály – olvasta a férfi fennhangon, töprengő, álszent arccal, mintha a szerző és a cím is gyanús lenne. Aztán gerincénél, két ujja közé fogta utálkozva, és rázni kezdte. – Megint egy új könyv?

A szerencsétlen könyv, zizegő lapjaival, mint akasztott ember rángott kezei között.

– Ezért kerül a kisasszony olyan sokba? – fordult számonkérőn felesége felé.

– Azért, hogy jobb élete legyen – hangzott eltökélten a tűzhely felől.

Ez a két mondat indította útjára minden alkalommal az annyiszor lejátszott lemezt.

– És az én életem? Az én egyetlen, rohadt életemmel mi lesz? – ordított fel az apa hirtelen.

– Mi a te életed? – forrósodott fel az asszony hangja is. – A haverok, a kocsma, meg a gépezés?

– Igen, iszok és játszok, megkeresem a rávalót. Mi ütött beléd, hogy a lányunkból kisasszonyt nevelsz, aki ha kikupálódott, elköltözik még a környékről is. Szégyellni fog minket, téged is.

– Hagyjátok abba! – nézett hol az egyikre, hol a másikra a gyereklány, de vékonyka hangja

elveszett, ide-oda csapódott a feleselő szavak között.

– Jól teszi, kerülje el a kerületet, a házat, a nyomort, a szoba-konyhát. Vágjon el minden szálat, ami ide köti! Felejtsen el mindent és mindenkit, akár engem is! – lendült bele az asszony.

– Te nem vagy normális, azért gürcölsz, hogy sose lásd többé?

– Te nem vagy normális, ha azt akarod, hogy olyan élete legyen, mint a mienk!

Egymásnak feszültek, a pillanatnyi csendet lányuk törte meg.

– Apu, kérem a könyvet.

Apja úgy érezte, csatát vesztett az asszonnyal szemben, ezért dühe a gyermekre zúdult. Két kézzel megmarkolta, majd egyetlen, erős rántással széttépte a karcsú kötetet, és az asztalra dobta.

– Nesze!

A lány olyat tett, amit még soha: ráordított az apjára.

– Nem került egy fillérbe se, könyvtári volt!

Meredten nézte egy pillanatig a meggyalázott könyvet, majd felugrott, lekapta a fogasról dzsekijét, és kirohant bevágva maga mögött az ajtót.

– Te, te szemét! – üvöltött rá az asszony, és úgy mozdult felé, mint aki meg akarja ütni.

– Na – lépett hátra a férfi meglepődve –, verekedni akarsz?

Felesége sietve lánya után indult. Mikor elment mellette, csontos vállával keményen meglökte. A férfi az asztalnak esett.

Az anya először az udvaron nézett szét, majd kiszaladt a sötét utcára, és mindkét irányban bejárta hosszan. Összefutott egy emeleti lakóval, aki olyan sietősen szedte a lábát, hogy alig akart megállni. Nem látott senkit, rázta le. Az asszony csalódottan útjára engedte. Dideregve, egyre hangosabban szólongatta, és ígérgette a láthatatlan füleknek, hogy holnap megveszi a könyvet. A kislánynak nem volt nyoma. Az asszony keze, lába, arca jéghideg lett, testének egyetlen forró pontja szabálytalanul ugráló szíve volt. Visszafordult, és bekopogott sorban a szomszédokhoz. A meglepett, olykor kárörvendő pillantások szégyenkezéssel töltötték el.

Reményt vesztetten ment haza, a tűzhely mellé húzódott újra. Férje az asztalon könyökölt, a könyvet nézte bűntudattal, aztán tekintete az asszonyra siklott. Felesége hidegtől kimart arccal,

leejtett karokkal, mint akinek nem maradt semmije, ült a kisszéken.

– Milyen elhasznált, pedig csak negyvenöt éves – gondolta.

Mikor megismerte, még tetszetős gömbölyűségek fedték a szögletes csontokat. Mára ezek eltűntek, kemény, inas vállak és karok bújtak elő a ruhákból. A környék is más volt, utcájukban akácfák nőttek, az esték mézillatúak voltak. Aztán kivágták őket, mikor a gázcsöveket fektették le, de néha még most is érzi illatukat. Volt a közelben egy kerthelyiség, egy héten egyszer elmentek a szomszédokkal zenét hallgatni, megtáncoltatni az asszonyokat.

Egyszerűen éltek, de elégedetten. Ő asztalos volt, felesége takarított. Szorgalmasan gyűjtötték a pénzt, tele voltak tervekkel, hogy házat vesznek valahol a zöldben. Istenkísértés ilyet mondani, de az életük akkor változott meg, mikor megszületett a lányuk.

Már a nevén is összevesztek. Nevetségesnek, urizálónak tartotta a Vivient. Igaz, ami igaz, nem akármilyen gyereket hoztak össze, egyikükre sem hasonlított, gyönyörű volt. Az anyja még a széltől is óvta, úgy fogadta, mint ajándékot a sorstól, amit meg sem érdemel. Egész további életük a kislány

körül forgott, asszonya a gyerek hét éves koráig otthon maradt vele.

A családot ő tartotta el. Keményen dolgozott, hajnaltól késő estig. A szépen cseperedő gyerekből nem sok jutott neki. A hét végén az a pár óra semmire nem volt elég. A kislány ritkán látott apjától elhúzódott, zavarta ruhája szaga, olykor borostás arca, az ebédnél elfogyasztott pohár bor illata.

Az apa háttérbe szorult. Érezte, felesége nem bánja, mert így a kislány egészen az övé lehetett. Egyszerű lélek volt ahhoz, hogy az okokat elemezgesse, csak az igazságtalan végeredményt tapasztalta meg fájón. Felesége is egyre jobban eltávolodott, senkit nem érdekelt, ha jött, ha ment, csak hó végén a pénz az asztalon legyen.

Mikor Vivien iskolába került, felesége is dolgozni kezdett. Ketten kerestek, de a fizetnivalók nem csökkentek. Napközibe a gyereket anyja nem engedte, egy nyugdíjas tanárnő tanult vele és vigyázott rá. A könyvek is megszaporodtak, külön könyvespolcokat készített, hogy elférjenek. A nagyalakú, színes, ismeretterjesztő albumok ára mellbe vágta. Ez volt az első alkalom, hogy szóvá tette. Vita lett belőle, aminek a kislány is fültanúja volt.

Ahogy nőtt a lány, úgy nőttek a kiadások is. Először mobilt kapott, aztán számítógépet, mikor angolul kezdett tanulni, szükség lett egy magántanárra is. Mire gimnazista lett, már az anyja dolgozott éjjel-nappal, hogy mindazt előteremtse, ami ahhoz kellett, hogy Viviennek más élete legyen. Az asszony magára nem költött semmit, nyúzott volt, kopott, még a pórusaiból is Domestos-szag áradt. Mégis boldog volt, erejét megfeszítve menetelt kitűzött célja felé.

Ő viszont egyre boldogtalanabb lett. Volt családja, de csak a pénzére tartottak igényt. Keresett magának egy befogadóbb társaságot. Inni kezdett, először csak keveset, de azt rendszeresen. Egyre kevesebb pénzt adott haza, minden különórára, divatos ruhára, könyvekre kiadott forintra ingerülten reagált. Különösen a könyvek csípték a szemét. Az olvasást úri passziónak, elfecsérelt időnek tartotta.

A viták, melyeknek a kislány volt állandó alanya, csak növelték köztük a szakadékot. Vivien gyengéd, kék szemei, ha ránéztek, a fagyok hűvösségét árasztották. Inni kellett, inni, egyre többet ahhoz, hogy ne érezze még a csontjaiban is a hideget. Fizetett fűnek-fának, hogy barátok vegyék körül, legalább addig, amíg tele a zsebe. Volt rá

eset, hogy egyetlen este elszórta teljes fizetését. Akkor nyúlt először a házra félretett pénzhez. Aztán, hogy visszapótolja, gépezni kezdett. A teljes összeg elúszott, de a játékszenvedély megmaradt.

A tizenhét éves Vivien közben egyre szebb és okosabb lett, és egyre kevésbé hasonlított a szüleire. Mindent megkapott, amire csak vágyott, kivéve a nyugodt családi otthont. Fiatal élete állandó színtere volt a körülötte és miatta zajló csatáknak. Az egyébként félénk kislány ma esti szokatlan reakciója – hogy apjára ordított, és kirohant az éjszakába –, meglepte és megijesztette a kettesben maradt harci feleket. Az anya magába roskadt, az építmény, ami lánya jövőjét jelentette, megingott: nem tervezték bele, kispórolták belőle a meghittség, a boldogság habarcsát.

Vivien tudta, hogy anyja utána jön, ezért megbújt a lépcsőház legsötétebb zugában. Jól számított: anyja csak körülnézett az udvaron, és máris kiszaladt az utcára.

A málladozó falak dermesztő hideget árasztottak. Vivien tudta, valakihez be kell kéredzkednie, különben megfagy reggelre. Abban biztos volt, haza nem megy. Nem érzett sajnálatot

kétségbeesetten rohangáló anyja láttán, apját meg látni sem bírta.

Hirtelen szapora lépteket hallott, melyek az emelet felé tartottak. Megismerte az érkezőt, és halkan pisszegett neki.

A férfi tétovázva megállt.

– Szervusz, András, Vivien vagyok – suttogta a lány.

– Mi a fenét csinálsz itt? Anyád halálra keres – kérdezte a férfi ingerülten.

A kislány barátságosabb hangra számított, de nem volt választása.

– Eljöttem otthonról. Nálad aludhatok éjjel?

– Egy frászt! Menj haza! – matatott a férfi idegesen a zsebében.

– Nagyon fázom! – Vivien hangja reszketett a hidegtől és a félelemtől.

– Beszélek a szüleiddel – indult a férfi az udvar felé.

– Akkor inkább leugrom a harmadikról – fenyegetődzött a lány, és futni kezdett fölfelé.

– Maradj, az Isten tegyen akárhová! – szitkozódott a férfi. – Miért pont engem pécéztél ki?

A lány nem válaszolt. Várakozóan álldogált a lépcső közepén, de érezte, nyert ügye van. A férfi megindult fölfelé.

– Gyerünk! – vakkantott mogorván.

Vivien megnyugodva követte. András tehát elhitte, hogy habozás nélkül megteszi.

– Először én megyek be, kis idő múlva gyere utánam! – utasította a férfi.

A lány nem örült a várakozásnak. Megfordult a fejében, hogy András nem fogja beengedni. Mikor hallotta, hogy csukódik az ajtó, szinte azonnal felrohant és kopogott.

– De sürgős – nézett rá szúrósan András. – Nem látott senki?

– Nem – vacogott Vivien. – Hol a vécé?

András most először elvigyorodott. Intett a fejével, hogy arra, és otthagyta.

A szoba rendetlen volt, de meleg. András nem sokat törődött vele. Negyven körüli, magányos férfi volt, és ezen az állapoton nem sietett változtatni.

– Éhes vagy? – kiáltott be a fürdőszobába.

– Vacsoráztam, nem vagyok éhes. Csak nagyon fázom.

– Fürödj meg, az felmelegít! – javasolta a férfi. Gondolta, addig is nyugta lesz.

Vivien tagadólag rázta a fejét.

– Akkor feküdj le, késő van! Én itt alszom, te alhatsz a másik szobában. Adok párnát, pokrócot.

– Nem akarod tudni, miért jöttem el? – kérdezte a lány. Szerette volna halogatni a lefekvést.

– Nem – hangzott a kategorikus válasz. – Hisztizel, pedig anyád még a fenekedet is kinyalja. Nekem még dolgom van – nyitotta ki előtte az ajtót.

A hálóban elég fűszeres volt a levegő. Vivien üldögélt az ágy szélén. Fáradt volt, de az idegen ágyra képtelen volt ráfeküdni.

Érzékeny volt a szagokra kicsi korától kezdve. Jól emlékezett még az apjából áradó testszagra, ami – ma már tudja – nem a mosdatlanságé volt, hanem a fa, az enyv, a pácok, lakkok erős illata, összekeveredve az olcsó dohány és a hétvégén fogyasztott savanyú bor illatával.

Anyjához akkoriban nem kötődött illat, talán csak a gyakran és frissen mosott ruháké. Mikor újra dolgozni kezdett, esténként érezte simogató kezén a tisztítószerek vegyszeres szagát. Kamaszként terelgetni próbálta, öltözzön kicsit divatosabban, csináltasson frizurát, törődjön többet a külsejével. Nem lehetett rávenni, igénytelensége zavarni kezdte. Mikor középiskolás lett, eltitkolta a szülői értekezleteket. Szégyellte anyját, és szégyellte, hogy szégyelli.

Annyi mindenre magától kellett rájönnie, amit normális családokban, egy ápolt, nőies anya

tanít meg kamaszodó lányának. Hamar felfogta, hogy nem lehet erővel tolni valakit egy minőségi, jobb élet felé, ha nem lát maga előtt példát. A szegényes, tisztára súrolt, kopár otthonban feldíszített karácsonyfának érezte magát.

A harmónia nemcsak az őket körülvevő tárgyakból, de emberi kapcsolataikból is hiányzott. A magát mártíromságig hajszoló anyja, és félretolt, boldogtalanságát italba fojtó apja közt dúló, egyre durvább állóháború, melynek ő volt az oka, megviselte. A primitív otthoni légkör elől a könyvek világába menekült.

Ma este apja ráérzett sebezhetőségére, és kiütötte kezéből az egyetlen eszközt, amivel még védekezni tudott ellenük. Elkényeztetett, fiatal lányként is meglepően tisztán látta helyzetét, csak azt nem, hogyan lesz ezek után. Talán mégis jobb lett volna ugrani.

Az órájára nézett: nemsokára éjfél. Az ajtó alatt még éber fénycsík jelezte, András sem alszik. Óvatosan benyitott.

– Mi az, nem tudsz aludni? – kérdezte a férfi. A szőnyegen ült, olyan jókedvű volt, hogy szinte vibrált. Nem haragudott, hogy rányitott, lazán felé intett. – Ma gyenge anyagot kaptam, már a

harmadik adagot veszem be, és csak most kezd hatni.

András narkózik, döbbent meg Vivien. Vissza akart fordulni, de kíváncsisága erősebb volt. Leült ő is a szőnyegre, távol a férfitől.

– Nem akarsz utazni velem – hívta az –, kiröppenni ebből a mocskos odúból, mint a madár?

Tagadólag rázta a fejét

– Mi a jó benne?

– Próbáld ki, majd megtudod! – kísértette akadozó nyelvvel a férfi. Még beszélt hozzá, de pillantása már távoli volt, valahová Vivien háta mögé nézett.

– Vajon most jó neki? – töprengett a lány.

Nézte egy darabig, aztán felkelt. Elhatározta, hogy visszamegy és megpróbál aludni.

Az asztalon ott volt az „anyag”. Olyan, mint az orvosság. Vajon gyógyít is? Pár órára biztosan, ezt az éjszakát átvészelhetné vele. A kísértés erős volt. Ma csupa olyan dolgot tett, amit még soha. Eggyel több vagy kevesebb már nem számít. Egyetlen vágya volt aludni, nem foglalkozni azzal, mi lesz holnap.

Keresett egy aránylag tiszta poharat. Hármat kell bevenni, hogy hasson – emlékezett András szavaira. Összetörte őket, egyetlen gyógyszert sem

tudott egészben lenyelni. Futó pillantást vetett a férfire, aki elég zajosan lélegzett, és átment a másik szobába.

Aggályok nélkül feküdt végig az ágyon.

Már kerülgette az álom, mikor heves hányinger fogta el. El kell jutni a fürdőszobáig, minél hamarabb – gondolta, és felkelt. Alig tett pár lépést, szédülni kezdett. Az ajtóig imbolygott, kinyitotta, de nem tudott tovább menni. Kezével megkapaszkodott, testével az ajtófélfához simult.

Rémülten látta, hogy a falak megmozdulnak, és a sarkok egymásba csúsznak. Az alakját állandóan változtató, hullámzó nappali végleg kihúzta lába alól a talajt. Halk nyögéssel csúszott a padlóra. Utálkozva érezte, hogy lehányta magát.

Utolsó erőfeszítéssel szeme Andrást kereste, de nem látta. Egyáltalán nem látott semmit. A szobát mintha egy hatalmas száj szétfújta volna, őt meg felszippantotta, és repült, repült, maga mögött hagyva fiatal életét, ami talán szép is lehetett volna.

Bartók Andrásné Gyöngyvér
KETTESBEN

Bartók Andrásné Gyöngyvér
HÓDOLATOM, KIS HÖLGYEM

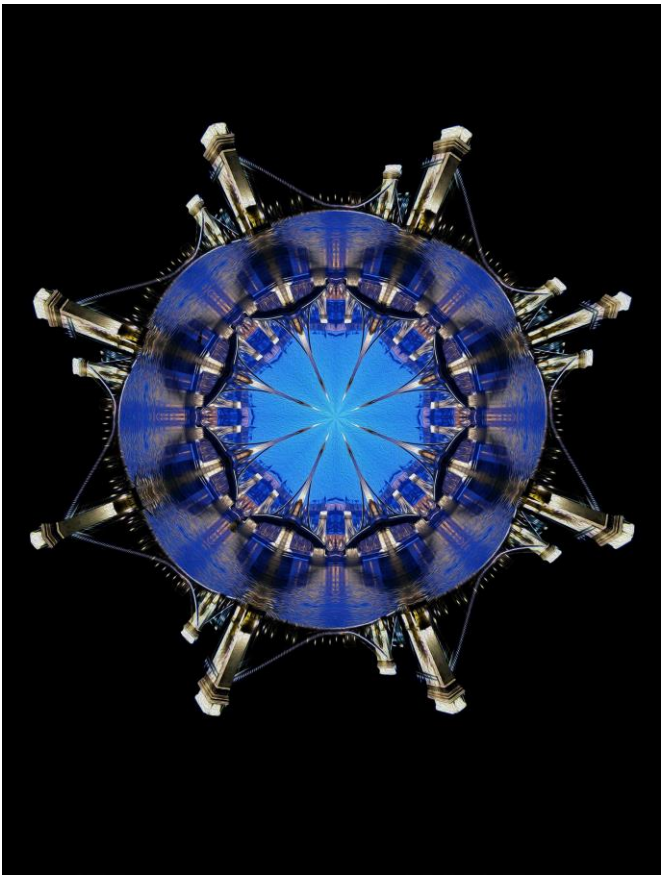

Bartók Andrásné Gyöngyvér
HÍD IS, VÍZ IS ÖSSZEKÖT…

Lanner Katalin

HAJNALI TALÁLKOZÁS

Sötétség, hajnal
Három, félek,
Az utcán sehol
Egy teremtett lélek.

Fekete árnyak, hideg
Szellő, megdermed a testem,
Lehetséges, hogy megint csak
Az ördögöt a falra festem.

Nem képzelet, nem
Álom, látom,
Sötét kapualjban idegen
Férfi, nem barátom.

Elmegyek mellette,
Egész testem remeg,
Csak most az egyszer
Ezt ússzam meg!

„Gyere, kislány, haha,
Elégítsd ki vágyam,
Törékeny testeddel
Melegítsd meg ágyam!”

Rideg, ziháló szavak,
Undorító féreg,
Mint hátamon keresztül
Belém hatoló méreg.

Rohanok, lihegek,
Levegőt alig kapok,
Úgy érzem, előre
Alig haladok.

Utcaajtó, kulcs,
Végre itthon, megjöttem,
Az utcán a férfi szerencsére
Nincs mögöttem.

Sötétség, hajnal
Három, félek,
Az utcán sehol
Egy teremtett lélek.

JANCSI BÁCSI

Jé, kit látnak
Szemeim, ácsi,
Az ott elöl
Nem a Jancsi bácsi?

Fagyos novemberi reggelen
A földön kuporog,
Durva lyukas pokrócba takarózva
Valamit az orra alá morog.

Kedves János bátyám,
Mit csinál itt maga,
Már régóta keresi
Leánya, Kata.

Szeme, orra talán
A hidegtől vörös,
Emlékezete azonban
Az alkoholtól ködös.

Itt ül az utcán,
Bámulja a kék eget,
Munka helyett inkább
Másoktól kéreget.

S ha kap is valamit,
Gyorsan elissza,
Adósságát így aztán
Sosem fizeti vissza.

Miért nem megy haza,
Dolgozik rendesen?
Él, mint más becsületes
Ember, csendesen.

Kis családja is százszor
Jobban szeretné,
Ha magát a fene nem
Állandóan a kocsmában enné!

Hisz egy életünk van csak,
Jól meg kell gondolni,
Nem szabad a drága időt
Így elpazarolni!

OH, EMBER

Oh, EMBER,
Hallgasd meg tanácsom!
Óvakodj a szúnyogoktól,
Istentelen, vérszívó banda,
Álnok, alattomos és randa.

Oh, EMBER,
Jól gondold meg magad!
A gonoszabb fajok túljárnak eszünkön,
A vegyszer itt már nem segít,
Csakis hasznos méheket gyengít.

Oh, EMBER,
Ne légy oly naiv!
Azt hiszed, okos vagy,
S kiirtod a rosszat.
Ez bizony nem a megfelelő orvoslat.

Oh ,EMBER,
A te műved ez!
A szemétsziget öli a tengert,
Az olvadó jéghegyekre sem gondolsz,
Környezetedben továbbra is rombolsz.

Oh, EMBER,
De nagyon vigyázz!
Hatalomra s még több pénzre vágysz,
A szúnyogok a darazsakkal szövetkeznek,
Ebből bizony óriási bajok következnek.

Oh, EMBER,
Lehet, most hülyének tartasz!
Hamarosan több millió moszkitó
S darázs támad egyszerre,
S nekik nem lesz szükségük vegyszerre.

Oh, EMBER,
Ez lehet a vég!
A szúnyogok a vérünket kiszívják,
Elgyengült testünket darazsak fölfalják,
Hát ide vezet bennünket a vakság.

Oh, EMBER,
Nyisd ki szemed!
A lobbistákat csak a pénz érdekli,
A politikusoknak is legfőbb a hatalom,
Versemet én miért is szavalom?

Oh, EMBER,
Ébredj, még nem késő!
Vigyázz a természetre,
Ennyit kérek mindössze:
EMBEREK, A JÖVŐÉRT FOGJUNK ÖSSZE!

ROCKKONCERT

Rideg falak, beton padló,
Sötét szürkeség,
Van jegyem, bemehetek,
Töltsön el most a büszkeség?

Kemény hét után hatalmába
Vesz a fáradtság,
Orromat bántja az emberi testből
Áradó büdös, italos izzadtság.

A színpadon három vagány,
Remek lesz az est,
A hangszórók dübörögnek,
Megremeg a test.

Félpucérra vetkőzött rajongók
Ordítják az együttes dalát,
Italozás, lökdösődés, amerre
Csak szem ellát.

Ez nekem nem való,
Menekülni kell,
Ne nézz vissza, minél távolabb
Menj, menj innen el!

Mit keresek én itt?
De megállj! Stop!
A zene maga talán
Mégsem olyan flopp.

Belső huzavonám után
Mégis a koncerten maradok,
Annyi biztos, hogy legközelebb
Ilyenért pénzt ki nem adok.

UTAZÁS

A Föld horizontján előbukik
Bíborvörös palástjába burkolózva
Az általunk oly nagyra becsült Nap.
Még gyenge, erőtlen sugaraitól
A természet éjszakai nyugodalma után
Lassan újult erőre kap.
A fák rohamos tempóban száguldoznak,
Mint a menekülő tatár
Itt-ott fölbukkan a távolban
Egy félénk őz, nyuszi, vagy a
Reggelire vadászó sasmadár.
Magas hegyek fülig lehúzott
Fehér sapkájuk alól
Pajkosan kacsintgatnak felénk,
Lábaiknál parasztházak sokasága
Falvakká, városokká egyesülve állnak elénk.
A vonat hangos füttyszóval
Köszönti a közeledő állomást,
Ki kell szállnom, megérkeztem,
De a természet látványától feltöltődve
Fejezem be az utazást.

VÁLOGATÓS

Sokan azt mondják,
Válogatós vagyok.
Pedig én a tányéromon
Maradékot nem hagyok.

Megeszek én mindent,
Ami az asztalra kerül,
Kivételként föl talán
Csak a belsőség merül.

Na jó, a csirkének
Csak a mellét szeretem,
Pizzámról a szalonnát,
ugye, levehetem?

Hideg téli napokon
Jólesik egy meleg leves,
Bár szívem a borsóért, tökért,
Zöldbabért nem igazán repes.

Másodikként valami
Finom sült is jöhet,
Csak ne krumplipüré,
Káposzta vagy spenótköret.

A kukoricát, karfiolt,
Kelbimbót is kihagyom,
A pörköltből, ha lehet,
A kövér húst kirakom.

Hangoztatom mindig,
A főztödben nincs hiba,
De ne legyen már vacsorára
Disznótoros, vadas, kacsa vagy liba.

Desszertként is jöhet bármi,
Bár éhes már nem vagyok,
De a muffint, karamellkrémet
Inkább nektek hagyom, csajok.

Vasárnapi reggelinél
Hideg sajttál, nyers sonka,
Müzli, méz, tej és joghurt...
Kitett magáért az asszonyka.

Vajas kenyér kávéval,
Ezzel boldog vagyok,
És tudjátok, maradékot
A tányéron sosem hagyok.

A KIS HÁZ

Gömbszivarfák árnyékában
Áll egy kis ház egymagában.
Megérte már egy évszázad felét,
volt benne vidám, s olykor szomorú lét.

Egy fiatal pár két gyerekkel,
laktak benne szeretettel.
Volt itt mindig sürgés-forgás,
néhanapján egy kis morgás.

Míg a gyerekek elöl játszadoztak,
Hátul az állatok ricsajoztak.
A kert is megművelésre került,
Este lett, mire mindenki leült.

Az évek sajnos gyorsan teltek,
A fiatalok más otthonra leltek.
Az idő semmi jót sem hozott,
előbb tata, majd a mama távozott.

A falakon lepereg a régi festék,
A kerti fákat is már rég nem nyesték.
Glettelni kéne, a repedések nagyok,
Porral s pókokkal telt meg a sarok.

Gömbszivarfák árnyékában
Áll egy kis ház egymagában.
Fala az emlékeket magába zárja,
A régi szép időket mindig visszavárja.

Pesti Ráhel
LIBBENŐ FENYVES

Pesti Ráhel
MEZEI SZÉPEK

Pesti Ráhel
JÁTÉKOS MEZŐ

Cinka István

A TÖRTÉNELEM SZERETETE

Pétert kis korától kezdve érdekelte a történelem. Szívesen hallgatta, hogy volt régen. Játék katonákkal csatákat játszott.

Mikor már tudott olvasni, olvasgatott a régi időkről, és rengeteget kérdezett. Sok makettet épített hazánk nevezetes épületeiről, a Duna hídjairól, templomokról. Nem töprengett azon, hol is tanul tovább érettségi után.

Történelemtanár szeretett volna lenni.

Az egyetemre sikeresen felvételizett, diplomamunkáját István és Mátyás király témakörben írta. Ez az adott téma tetszett a lehetőségek közül a legjobban neki.

István királyról elsőnek az esztergomi bazilika jutott eszébe. Itt koronázták királlyá. El is látogatott ide. Rengeteg anyagot gyűjtött. A bazilika látványa lenyűgözte. Nem tudott betelni a Duna kék vizével, amely csendesen folyt, és oly sok mindenről mesélhetne. A múltról, jelenről.

Esztergomból csodálatos hajóúton jutott Visegrádra. Kitalálható, melyik királyról szerzett ott információkat: Mátyásról.

Szép kirándulás volt, és a dolgozathoz rengeteg anyagot sikerült összeszednie.

Egy nap elteltével már oldalakat tudott volna írni, pedig sok mindent nem látott még. Rengeteg város szolgálhatna információval dolgozatához. Gondolt Székesfehérvárra, de gondolt Beatrixre, a kódexekre is. Sok-sok mindenre.

Elküldte konzulens tanárának dolgozata vázlatát.

– Nem a tankönyv anyagát akarom visszaolvasni, hanem konkrétumokat. Arra koncentráljon, a két király uralkodásának mi is köszönhető napjainkban – mondta tanára.

Péter elkeseredett. Mit csináljon? Ekkor eszébe jutott a legkézenfekvőbb dolog: István király, Esztergom, vallásosság. A vallás szerepe napjainkban. Mátyás szerepe a kultúrában. Az is eszébe jutott, hogy a történelem szeretete más gyereknél is kialakulhat, mint nála, ezért utalt a mondákra. Gondolta, ez jó ösztönzés olvasásra is.

A vázlatot ismét elküldte tanárának. Most már a koronázás helyszínétől eljutott a valláshoz, mely közösségeket köt össze; Mátyásnál pedig

apjától indult, a Duna jegétől, ami Esztergomnál is folyik. Felidézte a templomokat, amelyek Mátyás nevét viselik. Összefonta a két király szerepét. Rengeteg fényképet is mellékelt.

– Ez már igen! – értékelte a tanára.

A kész munkát beköttette. Ahogy kérték, eljuttatta az egyetemre a megfelelő helyre.

A dolgozata jól sikerült. Megkapta rá a jelest. Kritikaként megjegyezték, talán túl sok volt benne az információ. Azért megdicsérték, mert szakdolgozatával kapcsolatos kérdésekre kiváló volt a válasza.

Nyáron a dolgozatában emlegetett helyeket látogatta. Aztán elmúlt a nyár.

Izgalommal várta az új tanévet.

A történelem tanítását.

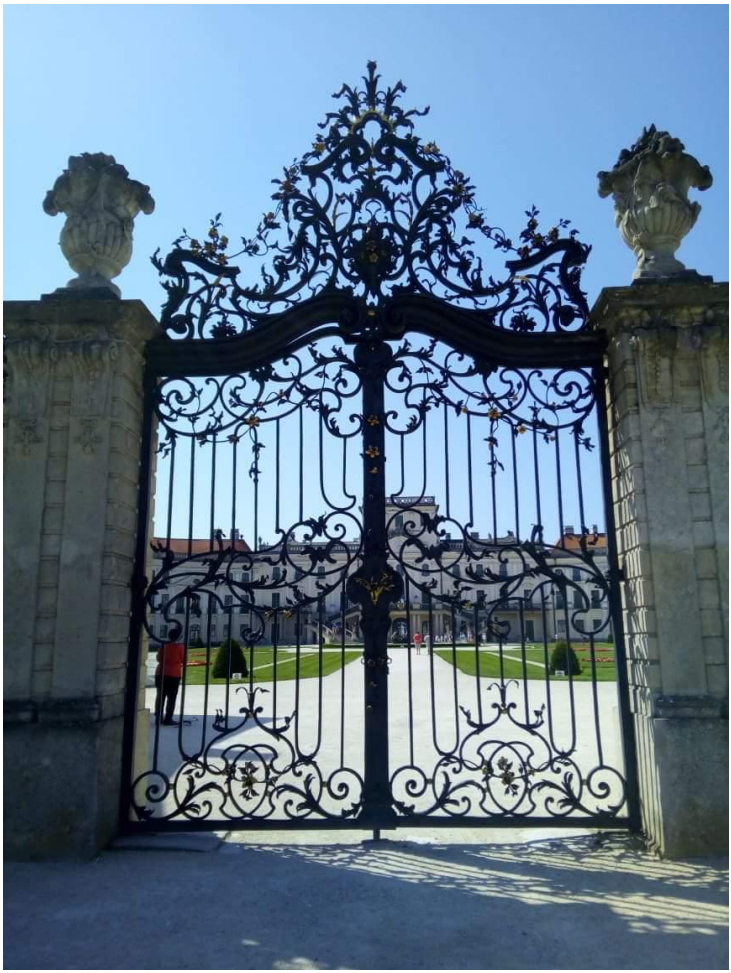

Taschner Katalin
KASTÉLYKAPU

Taschner Katalin
KASTÉLY

Taschner Katalin
FERTŐD

Seregi Nikolett

VIRÁGCSOKOR…

Lassú keringőbe bódul a hajnal,
könnyeivel birkózik a jégvirág,
de az alvó természet táncában
helyét keresi már a hóvirág.

Aranyló harmatot szór a földre
a szemérmes nap csiklandó sugara,
s az áttelelt tulipánhagymák
ezerszínű bimbójukat hajtják.

Néhány sárgán mosolygó gondolat
nárciszok orcáján végigszalad,
s az ég fodrával megfestett nefelejcs
hintázva a széllel hullámot ver.

A rétek színpadán szivárvány ül,
bárányfelhők mosdatják a tavaszt,
s fehér hajával a zöld pázsiton
pitypang neszel szellő vitorlákon.

Bíborszín palástot tükröz az ég,
lángokban imbolyog a pipacsszegély,
s a lilában lágyan fürdő orgona
fürtös köntösében selyemruha…

BALLAGÁSRA…

Az utolsó csengő könnyesen zörög,
az osztályterem virágba öltözött,
halk dallamra zendül az ifjú sereg,
szomorú szívekben a ritmus megremeg.

Búcsúznak a versek, a logaritmus,
térképen a jövő idő angolul ír most,
törióran ébredtek a harcos álmok,
ellenállás fizikából a tanári átok.

Értelmetlen tornaórák a parkban,
hozott össze tini csókokat az avarban,
s az üzleti marketing szabályait látva
lógtak ki a diákok a füstös utcára.

Szaladtak a percek, futottak az évek,
barátságot szültek a nagy ellenségek,
tanár-diák háború ma elcsendesedik,
pirosló arccal emlékük fényesedik.

Elhagyva az iskolapadot sírva,
tarisznyában az évek meglapulva,
szorongó lelkek a jövő elé lépnek,
s a serdülő évek felnőtté értek.

NOVEMBER VÉGÉN…

Kortyolgatva az öreg ősz illatát
új cipőben szaladgál a tél,
zúzmara szakállát borzolva
kontyba tekert hóhajába tép a szél.

Kapaszkodik a bágyadt nap sugara
a fagyott fellegek közti fényben,
deres patájú égi ménes
hópihével teríti be az éjjelt.

Ezüstfehér fák alatt lapul a csend,
zord ködben szürke a homály,
szuszogva nyüszít az árnyék,
sűrű levegőben roppan a határ.

MINTHA…

Mintha arannyal szórnák
az ezüst köd árnyait,
úgy pillázik a nap a föld feletti
szél apró szárnyain.

RABRUHÁBAN

Lekésted a jelent, a mát,
a múlt adott rád rabruhát,
az élet hűvös börtönében
szürkén mosott, torz a világ.

Halott virágkelyhek csokrát
hazugság mezejéről fontad,
álarcod a valóságnak
rácsaidat széppé aranyozta.

Vendég vagy ott önmagad
hazug szerepek táncosa,
mélabús rideg falakon
a barátság is csak áldozat.

Lázas kétségek között
kanyargós ösvényt kutatsz,
s „úri” társaságban a csend
a semmibe mutat utat…

SÍRHELYEK
(GYÁSZ)

Sírhelyek párnázzák az élet végét
s emlékhálóba hullanak a tegnapok,
a mézízű beporozott érzéseket
szippantják be a semmivé vált napok.

Sápatag arcokra ül ki a bánat,
s a fények mécsessel őrzik a temetőt,
csillagporos múltat fogad magába
a könnyekkel áztatott lepedő.

TAVASZIAS…

Kalodába zárt madárdallam fuvolázza
aranyló tincseit a kelő fénysugárnak,
s kecses keringőben a természet tánca
széllel fest szivárványt az ébredő fákra.

AUGUSZTUS

Napfény tódul a lombok alatt,
Ragyogása kék zafírba szalad,
Palástja színaranyban díszeleg,
Szélcsendben üde illat terjeng.

Virágmezőn lustul a sziromszőnyeg,
Szivárványkelyhek fejüket hajtják,
Lágy szellők szerelem viharában
Búzakalász selymét teríti a nyárra.

Harmatruhájában a hajnali szél
Hóbortos dallamot fest az égre,
Forró szoknyáját a föld igazgatja,
S könnye, mint buja szerető, hallgat.

Az elringatott csillogó cseppekben
Sokasodik a fuldokló pára,
Napraforgóval bóbiskol a táj,
Ősz bolyong és hosszabb az árny.

ÁLOM

Álomország kapujában a délután toporog,
utolsó táncát lejti a nap az égi porondon,
altatódalt az alkonyatba fuvoláz a szél,
bársony kék leplében csillámporban fürdik az ég.

Suttog az éjszaka pillája, a ház is szendereg,
ábrándfelhőn tornázik az alvás édes gyermeke,
mosolyog a hold a rohanó idő selymében,
csillagok keringőznek az álom díszes kertjében.

Kovács Sándor
REJTETT SZÉPSÉG

Kovács Sándor
ARAB LÁNY ÉKSZEREKKEL

Kovács Sándor
KISLÁNY ESERNYŐVEL

Gutléber Magda

MESÉL A MÚLT

Múltba repültem gondolatba,
A szép emlékeket kutatva.
Szeretettel összeraktam,
A férjemnek odaadtam.
Karját boldogan felém tárta,
Bújtam ölelő két karjába.
A múltról sokat beszélgettünk,
A sok szépet emlegettük.
Férjem azóta már nem él,
A múlt most már másoknak mesél.

Gyermekkoromban forgalmas helyen éltem. Lakásunk Balatonfüreden, a pedagógus üdülőben volt, ahol édesapám gondnokként dolgozott.

A háború persze minket is érintett. Az üdültetés megszűnt, a vidám nyaralók helyett katonák foglalták el az épületeket: először németek, aztán magyarok, végül oroszok.

A magyar katonák két kutyával érkeztek, Napossal és Ügyeletessel. Napos volt az öregebb, „leszerelés" előtt állott. A testvéreimmel addig könyörögtünk, míg nekünk nem adták, így lett

Napos a mi kutyánk. Nagyon okos volt, értett minden parancsot, még fogócskát és bújócskát is játszott velünk. De ami a háborús években a legfontosabb volt, előre jelezte a veszélyt. Még meg sem szólaltak a légiriadót jelző szirénák, Napos már a fejét felemelve tutult, így családunk sokkal hamarabb ment az óvóhelyre, mint mások.

Van emlékem az oroszokról is. Ők akkor érkeztek az üdülőbe, amikor már véget ért a háború. Minden este filmet vetítettek: a terasz oszlopaira lepedőt feszítettek, ez volt a mozi. Addig nem kezdték, míg ki nem mentünk, hogy velük együtt nézzük. Mi, gyerekek, örültünk, mert legalább volt szórakozásunk. Mindig egy tiszt ült mellénk, aki tudott magyarul. Ő magyarázott nekünk, így nemcsak láttuk, hanem értettük is a filmeket. Természetesen szovjet filmeket vetítettek, például „Valahol a Volga mentén", „Sztálingrád ostroma".

Amikor megkezdődött az üdültetés, már nem jöttek katonák, de szórakozásunk azért volt. Az üdülőnek hatalmas parkja volt rengeteg fával. A húgom, aki örökmozgó, ugyanakkor merész is volt, mindegyiket megmászta. Vigyori képpel mesélte, milyen jó is a fa tetején, s azt szerette volna, ha én is fent ülök vele. Egyik nap odaállt egy fához, és

kijelentette, ez jó lesz. Nyomott, tolt, míg el nem értem egy ágat. Lentről kiabálta, mit csináljak, én meg tettem, amit mondott. Másztam, másztam, kapaszkodtam, s egyszer csak fent ültem a fa tetején. Amikor lenéztem, akkor ijedtem csak meg: Istenem, felmásztam, de hogy megyek le? A húgom lentről kacagott rám. Végül egy létra segítségével csak lekecmeregtem a fáról.

Csintalan kishúgom egy télen nagyon megijesztett. Emlékszem, kemény hideg volt, a Balaton teljesen befagyott. Sok gyerek korcsolyázott, fakutyázott a part közelében. Mi is lementünk korcsolyázni. Egyszer csak hiába néztem jobbra, balra, a húgomat sehol sem láttam. Nagyon megijedtem, de akkor még jobban, mikor megtudtam: néhányan, köztük a húgom is, át akarnak korcsolyázni Tihanyba. Végül nagyobb fiúk mentek utánuk és hozták vissza őket. Amikor a testvérem meglátta síró arcomat, megölelt, és azt suttogta: „ne haragudj, többet ilyet nem teszek”!

Amikor nagyobbak lettünk, már más szórakozási lehetőségünk is volt. Az üdülő bővelkedett ilyenekben, és mi ki is használtuk: röplabdáztunk, tollasoztunk, pingpongoztunk. Esténként a társalgóban műsoros est volt, vagy zene és tánc. Barátaink, barátnőink gyakori vendégek

voltak nálunk, hiszen az üdülőben mindig jól lehetett szórakozni, és a szüleik is szívesen engedték hozzánk őket.

Természetesen a Balaton más szórakozási lehetőségeket is kínált. Nagyon szerettünk kirándulni, bejártuk a környéket, számtalanszor voltunk Tihanyban gyalog és hajóval is. A balatoni hajóforgalom a háború után a vízből kiemelt Helka és Kelén, valamint a Csongor, Tünde és Jókai hajókkal kezdődött. Emlékszem a Pajtás nevű hajóra is, melynek egyik útja tragédiába torkollott. 1954 májusának végén éppen a füredi mólótól indult, mikor a vitorlásversenyt néző utasokkal teli hajó felborult. Huszonketten vesztették életüket. Most, ennyi évvel később is szinte hallom a halálsikolyokat, melyeket visszavert a víz és a hegy. Borzasztó volt.

A tragédia ellenére a Balatont imádtuk. Strandon ugyan ritkán jártunk, de mindig megnéztük a vitorlásversenyeket. Ilyenkor olyan a tó, mintha fehér ruhás tündérlányok keringenének, siklanának rajta. Szerintem azonban napnyugtakor legszebb a Balaton, mikor a sugarak pirosra festik az eget és a vizet, és megjelenik a fényesen szikrázó aranyhíd. Ezt nem lehet elfelejteni.

Hogyan kerültem mégis Nyíregyházára?

1954-ben úgynevezett tagosítások folytak az ország egész területén. Mivel én földnyilvántartó technikus voltam, gyakran helyeztek néhány napra távoli településekre. Küldtek, hát jöttem. Ekkor ismerkedtem meg leendő férjemmel, aki Nyíregyházán lakott. A távolság nem kedvetlenített el bennünket, minden héten hosszú-hosszú leveleket írtunk egymásnak. 1956-ban esküdtünk meg.

Sokan mondták, hogy ne jöjjek ebbe a poros városba. Igen, akkor még valóban poros volt. De ahogy épült, szépült, az építkezésekkel szinte egy időben rengeteg fát, bokrot ültettek, így lett mára az ország egyik legvirágosabb, legdinamikusabban fejlődő városa.

Akkoriban egy dologgal nem voltam kibékülve: a Bujtosi-tóval, melynek környéke úgy nézett ki, mint egy szeméttelep. Számtalanszor mondtam: „Debrecen még mesterséges tavat is épített, hogy szebb legyen a városuk, nekünk meg itt van egy szép tó, s így elhanyagoljuk.” Egy nap a férjem azzal jött haza, hogy rendezik a tavat és környékét. Akkorát ugrottam, mintha nyertem volna a lottón. Mára nemcsak kitisztították a tavat, sétálóutakat építettek, padokat helyeztek ki, hanem még egy szökőkutat is telepítettek a tó vizébe.

A gyermekeimmel sokszor kimegyünk a tópartra. Nézem a víz csillogását, figyelem a vadkacsák úszkálását, hallgatom a sirályok rikoltozó kiáltását. Ha behunyom a szemem, a Balaton partjára képzelhetem magam. Ilyenkor haza gondolok...

Amíg a szüleim éltek, minden évben hazamentünk Füredre, gyakran egy hónapot töltöttünk ott. Sokat sétáltunk a füredi utcákon, én meg csak meséltem, meséltem. Megmutattam a híres emberek házát, a Blaha-villát, Halápy János festőművész otthonát, a Horváth-házat, ahol a híres Anna-bálokat tartják. Jártunk a Jókai-villában, és ittunk a Szívkórház előtti parkban a savanyúvíz-kútból. Mindez szép emléke életünknek, de számunkra mégis az a legfontosabb, hogy a gyerekek megismerték és megszerették a nagyszüleiket.

Kinyitom a szemem, és a gyermekeimre nézek. Itt születtek, itt jártak iskolába, itt érettségiztek. A lányom magyar-történelem szakos tanár, a fiam gazdasági szaktanár és HR-szakértő lett. Nagyon szeretnek olvasni, rengeteg könyvünk van. Ha egy-egy újabb könyvvel állítanak haza, mindig mondom: „kiírhatjuk az ajtóra, hogy könyvtár”.

1956 óta élek Nyíregyházán. Nem csak megszoktam, de meg is szerettem a várost. Nyíregyházinak érzem magam. Ha ezt hangosan ki is mondom, a fiam huncutul rám kacsint: „anyucikám, csak félig!”

Hát igen... Felcsillan a szemem, ha a tévében a Balatont látom. Az ember nem felejti el, ahol született, ahol élt. Nem felejti el azokat sem, akiket szeretett, még akkor sem, ha már csupán a temetőben keresheti fel őket. Én is eltemettem szüleimet, húgomat, férjemet...

Bánatomban a gyermekeim a vigaszom, és a verseim, amelyeket immár több mint harminc éve írok. Verseimben visszatér a múlt: újra fiatal vagyok, érzem szüleim csókját, szerető férjem ölelő karját, mint az itt következő versemben is:

SZERETETBEN ÉLEK

Távolba kerültem szüleim házától,
A szép tájtól, a gyönyörű Balatontól.
Megjelent a tó sok vitorlával,
Naplemente szikrázó aranyhídjával.
Tihanynak visszhangja egyre kiabálja:
Gyere vissza, ez szívednek vágya!

Szeretet, szerelem elhozott messzire,
Elhozott engemet ide, a Nyírségbe.
Hiányzik nekem a Balatonnak tája,
De a legjobban szüleimnek háza.
Szeretném érezni édesanyám csókját,
Hallani jó apám egyszerű szavát.
Szeretném érezni ölelő karjukat,
Látni szeretném sugárzó arcukat.
Gondolatom elszáll, mosoly ül arcomon,
Itt vagyok Nyíregyházán, itt vagyok itthon.
Szeretetben élek, itt van a családom,
Szeretet kincsével itt a boldogságom!

Petrusák János

A MAGYAR TENGER

Petrusák János
BALATONI VITORLÁS

Petrusák János
NYÍREGYHÁZI ESTE

Petrusák János
A BUJTOSI-TÓ

Kolozsvári Csabáné

TEGNAP

Tegnap már nem akartam élni.
Tegnap úgy döntöttem, meg akarok halni.
Tegnap nem akartam még mindig senki lenni.
Tegnap csendet akartam, hagyjon békén mindenki.

Tegnap már nem akartam többet szenvedni.
Mindig csak jobb és jobb embernek lenni.
Nem akartam tovább már magamra vigyázni.
De ez olyan fárasztó lett, hogy fel akartam adni.

Tegnap már nehéz volt mindig megfelelni.
Önmagamat feladni és folyton elveszteni.
Mikor baj lett, rögtön észrevenni és ellene tenni.
Közben emberekben, szerettekben mindig csalódni.

Tegnap még folyton csak mindenkiért tettem.
Gondoskodó anya, feleség voltam, ma mivé lettem?
Tegnap megértő, elnéző voltam, s tudtam szeretni.
De mire mentem vele? Már meg sem kérdez senki.

Tegnap ezért már meg akartam halni.
Tegnap már úgy döntöttem, nem akarok élni.
Tegnap úgy éreztem, inkább senki szeretnék lenni.
A tegnapi összes kínt és fájást holnapra elfeledni.

Végre a tegnap összecsomagolt és elment.
A tegnapból ma lett, a reggel újra felkelt.
Amit olyan nagyon sokáig hittem elveszettnek,
Rejtekéből ma újra előkeveredett.

A tegnap végre messzire elfutott.
A ma szépsége végre újra belém botlott.
Ami tegnap volt, ma nem bánom, csak egy emlék.
Tegnap meg akartam halni. Ma mégis inkább élnék!

TARTOM A LELKED

Érzed, ahogy óvom tenyeremben tartom a lelkedet?
Félek, ha elejtem, összetörik, és ott lesznek darabjai
az enyémek mellett.
Te nem vigyáztál így az én törékeny lelkemre.
Hagytad leesni és végignézted, ahogy szilánkokra
törve zuhantak le a mélybe.
De ne aggódj! Én biztosan tartom a tiédet!
Mert nem akarom, hogy fájdalmat érezz!
Nem akarom, hogy átéld, amit én!
Mikor sirattam, hogy nem lesz egész soha többé!
Félek, hogy ha összetörne, belerokkannál a
léleknélküliségbe!
Mint ahogy én is megrogytam a törés miatt.
Mert a szemedben azt láttam, hogy nem érdekel,
hogy mi lesz ezután a szétesett lelkemmel.
Olyan közönyös és érzéketlen voltál!
Mikor zuhant a lelkem, még utána sem kaptál.
Pedig te erős vagy. Megtehetted volna.
De könnyes fájdalmamat te látni akartad!
De ne aggódj! Mondom. Én a tiédet tartom!
Hogy fájdalmat érezz, azt még mindig nem akarom!
Vigyázok rá örökre! Tartom, amíg bírom!
Hogy könnyezve fájjon, azt senkinek sem hagyom!

ÁLMODJUNK EGYÜTT

Gyere! Álmodjunk együtt boldogságot!
Álmodjunk magunknak csodavilágot!
Tanuljunk, míg lehet, bölcs valódiságot!
Hogy túléljünk minden bajt és tisztátalanságot!

Tudom, néha nem érted, hogyha szólok.
Hogy tőled türelmes szerelmet várok!
De érezd meg, kérlek, hogy mire is vágyok!
Váljanak valóra mézédes álmok!

Mert én mindhalálig annyira szeretlek!
Nem éreztem még soha ennyire szépet!
Te az élet vagy! Te vagy az én életem!
Én már nélküled sehogy sem létezem!

Egy vagy velem. Veled vagyok egyedül kettesben.
Végleg helyet csináltam neked a szívemben.
Maradj ott, kérlek! Mert lefoglaltam neked.
Hogy halálom napjáig csak a tiéd legyek.

A dolgom vagy nekem a mindennapokban.
Belőled merítek erőt, ha valami gond van.
Ha veled alszom el, csakis rólad álmodok.
Lélegzéskor hallom, ahogy szíved bennem dobog.

Könyörgöm, hagyom, hogy puhán simogass.
Érintésed gyöngeségétől a Nap is elolvad.
Olyankor édes csókod magamon féltve őrzöm.
Ajkaink tapadásakor szememben gyöngykönny.

Nászágyon karodban akarok örökre pihenni.
Szíved alatt esténként veled szenderedni.
Esőkopogásra hajnalban csókokkal ébredni.
Álomból igaz valóságban szerelmesnek lenni!

Nélküled fél vagyok, része az egésznek.
Miattad lett, érted, élhető az élet.
S ha majd meghalok, vagy ha csak nem kellek,
ajándékba adlak a múló időnek.

FEKETÉN SZERETLEK

fekete szobámban
feketén merengek
hullanak szememből
a fekete könnycseppek

fekete szívemet
hagytad el könnyedén
százfelé meghasadt
vérezget feketén

fekete dallamok
csendesen nyugtatnak
összeborult minden
fekete lett a Nap

fekete szerelmem
feketén gyászolom
ordítva pusztít el
a fekete fájdalom

fekete orvosság
fekete méreg
az lettél számomra
egy fekete élet

HA EGYEDÜL VAGY

Szomorú a világ, ha egyedül botorkálsz benne.
Ha nincs egy társad, ki az úton veled menne.
Sötétek a nappalok, csak cammognak a percek.
Ha nem simogatják őszinte szép szavak a lelked.
Fénytelenek a szemek, ha ritkán látnak szépet.
Ha fájdalommal teli dobozaid az egekig nőttek.
Szomorú az álom, ha üres ágyban pihensz meg.
Ha pirkadatkor kelve, csak egy párnát ölelgetsz.
Sötétek az emlékek, ha eltűnt belőlük a ragyogás.
Ha elmúlt a szerelem, ha kihűlt a forró vágy.
Fénytelenek a szemek, ha mindig könnytől áznak.
Ha csak te vagy lakója egy rideg kockaháznak.

HA MELLETTEM LENNÉL!

Ha mellettem lennél, tudom, boldog lennék!
Minden reggel előtted ébrednék. Hallgatnám,
hangos szuszogásod dallamát.
Nézném nyugodt arcod vonalát, ahogy, mint egy
kisbaba, békésen szundikál.
Csak aprócska rezgések díszítenék ábrázatodat,
vagy nyakadon egy ér mozdulna,
ha valami megzavarná álmodat.
Szeretnélek nézni, mert mikor könnyeden aludnál,
nem olyan arcot hordanál, mint
akkor, mikor a Nap a magasban jár.
Vagy nem olyat, mint mikor munka közben
tekinteted nem a jelenben botorkál.
Nem nyomasztaná a sok gond, a büszkeség, semmi
harag vagy indulat egyetlen változata sem,
csak az ártatlan nyugalom árasztaná el vonásaidat
és pihenne csendesen.
Hozzád érni nem mernék, hogy fel ne ébresszelek,
de gondolatban végigsimítanék az egész testeden.
Először a hátadon, mely oly sok ember gondját
cipelte már.
Aztán erős, izmos karodat simogatnám, mely
annyiszor óvott védett és
segített engem sok-sok félelmen és bajon át.

Majd tenyerem a fejed felé csúsztatnám, beletúrnék
jó szagú, őszülő hajadba.
Türelmet szuggerálnék bele és nyugalmat, hogy
nappal könnyebben vedd az akadályokat.
Mert érezném, hogy mennyi gond kavarog ott belül,
s átadnám neked minden erőmet, hogy ne
legyenek a napjaidban nyughatatlan percek!
Aztán homlokodra forró csókot lehelnék, hogy
tudd, mennyire nagyon szeretlek!
Majd óvatosan, hogy még a levegő se mozdulna,
kilopóznék mellőled, s hagynám, hogy
a múló percek még tovább álomföldre vigyenek.
Talán könnyebb lenne úgy a napod, ha
a fáradt tegnapot kipihenheted.
Gyorsan felöltöznék, megmosakodnék, kicsit szebbé
varázsolnám elnyűtt fizimiskámat,
majd bekapcsolnám a kávégépet, mivel tudnám,
hogy úgyis jönnél utánam, mert megéreznéd
rögtön,
hogy magadra hagytalak, és nélkülem, egyedül az
ágyban nem éreznéd jól magad.
Te sietnél hozzám, hogy újra velem lehess, mert
nem fecsérelnéd el alvással a rohanó perceket,
amit nélkülem kell elvesztegetned.

Kicsit döcögve, nehéz léptekkel jönnél, és szorosan
átölelnél, én pedig annyira örülnék neked.
Rád mosolyognék, köréd fonnám hideg kezeimet és
füledbe súgnám, hogy:
Jó reggelt szerelmem! Ma megint annyira szeretlek!
Szeretnélek csendben nézni, ahogy szürcsölöd a
forró feketét, de én, mint mindig olyankor,
biztos kicsit nagyon bénáznék.
Leejteném a kávéskanalat, ami a barna padlóra érve
borzasztóan csörömpölne,
vagy ha bekapcsolnám a tévét, az valami iszonyú
hangerővel jönne be.
Én meg nagyon dühös lennék, hogy máskor bezzeg
hangja sincs,
te pedig csak nevetnél, hogy még egy ilyen
ügyifogyi csaj a világon nincs.
De tudnám, hogy ez téged nem zavarna, mert
ismernél engem már annyira,
hogy ez vagyok én, aki összevissza esetlenkedik
néha.
Amíg borotválkoznál és készülnél a napra, én egy
szerelmes szívet nevetős szmájlival
küldenék neked a telefonodra.
Mikor munka közben észrevennéd az üzenetemet,
mosolyognál egyet és azt gondolnád,
milyen kis hülye, de legalább a tied!

Majd te is küldenél egy kacsintós fejet, és mellé
írnád, hogy nagyon imádsz és alig várod
az estét, hogy újra a karjaimban lehess!

Ha mellettem lennél, tudom, nagyon boldog lennék!
Minden nap friss ebédet főznék, és várnálak terített
asztallal, és izgatottan
nézném a reakciódat, hogy vajon ízlik-e az étel, mit
neked készítettem nagy-nagy szeretettel.
Ha elutaznál és már túl soká nem jönnél, folyton
csak érted aggódnék.
De nem akarnálak gyakran felhívni, hogy akkor
éppen merre jársz, vagy mikor érsz haza,
mert azt hinnéd, hogy nem bízok benned, és ez
téged nagyon bántana.
Pedig csak féltenélek, és biztonságban szeretnélek
tudni, és nem akarnék mást, csak újra átölelni.
Néha írnál nekem egy rövid mondatot, hogy
mindjárt itthon leszel, de akkor meg attól lennék
ideges, hogy vezetés közben írogatsz és nem az útra
figyelsz.
Végre meghallanám kulcsod csörömpölését, én
rögtön az ajtóban teremnék.
Magamhoz húználak, szorosan ölelnélek, és hogy
újra mellettem lennél, annak úgy örülnék.

Te fáradt lennél, de nem tennéd meg soha, hogy ne
csókolnál forrón szájon és ne
néznél rám mosolyogva.
Karodban tartanál és a fülembe suttognád, hogy
egész úton rám gondoltál,
én meg azt motyognám, hogy minden percben
hiányoztál.
De te meg sem hallanád, mert hangos
szívdobogásom minden szavam túlharsogná.
Elmesélnénk egymásnak, hogy mi történt aznap, de
már alig várnánk, hogy a szavak elfogyjanak!
Majd sietve készülnénk, hogy újra elvesszünk
egymásban!
Sejtelmes félhomály várna a mi kis szobánkban.
Ölelkezve pihennének lelkeink egymásba fonódva.
Olyan boldogok lennénk, mint még soha!

Ha mellettem lennél, tudom, nagyon boldog lennék!
Minden áldott reggel Istennek imát mondanék,
hogy téged adott nekem!
Veled akarnám leélni az egész életem!
De te nem vagy mellettem, ezért csak
elképzelhetem,
milyen boldog lennék veled, ha te volnál nekem!

HIDEG VAN

Hideg van. Testem teljesen összefagyva.
Itt fekszek a földön, és angyalt csápolok a friss hóba.
Megőrültem. Szívem összetörve.
Meggyalázta az élet és most már a simogató széltől is félek.
Sötét van. Ragyognak az égi lámpások.
Fényükben állva a mámorító boldogságról álmodozok.
Elmegyek. Messzire elfutok.
Magányom rideg börtönéből a világ végéig szaladok.
Hideg van. A puha hó teljesen betakar.
A világ vége nem jó hely, visszafordulok nagyon hamar.
Itt vagyok. Az eget bámulom.
Keresem ezer csillogó gömb között az én fényes csillagom.

Sötét van. Boldogtalan vagyok.
Mégis az életet választom, és többé már sehova nem futok.
Hideg van. Testem teljesen összefagyva.
Még mindig a földön fekszek, és angyalt csápolok a friss hóba.
Lélegzek. Meleg fuvallat száll az arcomba.
Kisüt a nap, és én élni akarok! Örökké! Élni mosolyogva!

KIKELET

Zsebre dugott kézzel csattogtam a vén fasor ölében.
A februári hűvös tavaszban csontomig reszkettem.
A fejemre húzott szőrös kapucnim ide-oda libegett.
Bundás kabátomat is átjárta a dermesztő hideg.
Újra ideért a tavasz! Nem siette el, de megérkezett.
Még sincs még meleg, mert a napsütésben didergek.
Későre járt ekkor már, a fáradt Nap pihenni sietett.
Sötétségben a magányos Hold fénysugara vezetett.
A félelmetes csendben figyeltem cipőm kopogását.
Becsuktam szemem, hallottam szívem dobogását.
Jószagú szél fújdogált, táncoltak a kopasz fák.
Kicsit féltem a sötétben, de a Hold vigyázott rám.
Ragyogtak a csillagok, messzebb kutya ugatott.
Magányosan bandukoltam, nem tudtam, hová jutok.
Keresem a válaszokat, nem vágyok már nagyon sokra.
Tavasztündér, segíts, kérlek! Te tudod, hogy én miért élek?
Kopogott a cipőm sarka. Hold világa, vezess haza!
Nagy a sötét, hideg az éj. Kedves tavasz, nem sietnél?
Tudod, én már várlak nagyon! Amíg nem jössz, fagyoskodom.

Megfordulok, hazamegyek, félek, fázok és reszketek.
Jószagú szél kézen fogott. Tavasztündér jól becsapott.
Rám kacsintott sejtelmeset, elhozta a kikeletet.

ÖREGSZEM

Öregszem.
Látványosan, visszavonhatatlanul. Csendben tűröm már állapotomat.
Akaratlanul.
Haragom gyorsan elillanó. Az elmúlást bőrömön is érzem.
Az idő is öregszik velem.
Pedig gyorsan halad előre. Hiába győzködöm, hogy álljon le!
Nem hallgat semmire.
Már nem akarok világot váltani! Csak élni!
Bízni csak, hogy nem lesz nehéz békében elmúlni.
Öregszem.
Arcomon fehérlenek a mély barázdák. Hajam egyre deresebbé válik.
Tehetetlen vagyok ellene. Már nem számít.
Fájnak a csontjaim, az idegvégződések.
Szép napokból silány életemben egyre kevesebb lesz.
Az ébrenlét egy ideje bérletet váltott nálam.
Magányosan fekszem. Mellettem üres az ágyam.
Öregszem.

Elfáradt szívem lassan kolompol. Elvesztettem ifjú önmagam.
Valamikor! Valahol!
Már nem akarom a perceket számolni!
Nem vágyok vagyonra, fellegekben járni. Csak még kicsit maradni!
Míg itt vagyok, ölelni akarok és szeretve lenni!
Kinevetni bolond ráncaim és valakihez tartozni!
Hálát adni azért, amit már megéltem!
Bűneink feloldozását Istentől kérem!

REGGELI SZENVEDÉSEM

Fázom. Teljesen összekucorogtam a takaróm alá.
Álmosan nyitom ki a szemem. Érzem, ahogy nyitom, fáj.
Hallom ablakomon át, hogy a madarak hangosan csiripelnek.
A házam előtt álló fa lakói jó reggelt köszönnek!
Kábán hallgatom őket. Olyan szép pillanatok ezek!
Aztán hirtelen összerezzenek. Megcsörren az órám.
Istenem! De berreg! De bele tudnék rúgni egyet!
Milyen csúnyán rondította el a meghitt pillanatot!
Mérges leszek, és egy jó nagyot a berregőjére csapok.
Dolgoznom kellene! De nincs több erőm mozdulni se!
Inkább a hátamra fordulok. Hagyom dolgozni a napot.
Ma nincs kedvem semmihez! Olyan semmilyen nap ez!
Feküdnék még a jó meleg takaró alatt labdává gömbölyödve.
Rendezgetném az össze-vissza kuszálódott gondolataimat.

Vagy csak úgy feküdnék, és nem gondolnék inkább semmire.
Persze úgyis csinálnám az eszeveszett agymenést!
Lustálkodni, aludni, tétlenül lenni egész nap úgysem tudnék.
De olyan jó elképzelni, hogy milyen is lenne, ha nem
szólna hozzám egész nap még egy árva kutya se!
Csak akkor mit esznek a népek? Hogy lesz tiszta ruha?
Hogy intéződik el majd a mára kiszabott tonnányi munka?
Csak kecmergek, forgolódok, ki-be takarózok.
Fáj még a gondolat is, hogy a paplan alól mindjárt kibújok!
Na jó! Menni kell! Ha munka van, hát munka van!
Nem lehetek ilyen lezserül, lustán, totál agyatlan!
Erőt veszek magamon! Bal lábamat nagyon lassan a puha meleg takaró alól nyögve-nyüszítve kidugom.
Hátha közben mégis inkább meggondolom a dolgot, és abbahagyom!
De egy hirtelen mozdulattal az ágyból kivetem magamat, és nem hagyom,
hogy a „nem törődöm semmivel" a mai napon eluralkodjon agyamon.
Nehéz léptekkel kitámolygok a hideg fürdőszobába.

Majdnem elájulok, mikor meglátom képmásom a tükörbe ragadva.
Atya világ! Hová lettem? Ez a hosszú éjszaka mit tett velem?
Nem ébredt fel sem a testem, sem a lelkem. Én nem is vagyok jelen!
Ilyen korán reggel borzalmas látvány fogad!
Gyorsan fogat mosok és megfésülöm kócos hajamat.
Aztán rajzolok magamnak egy szebb fejet a mai napra.
S belevetem fáradt magamat a napi munkálatokba!

RÓZSASZÍNŰ VILÁG

Rózsaszín a világ, ha mellettem érezlek.
A Föld felett lebegek, ha kezed
vállamra fekteted.
Ölellek.
Szorosan, hogy el ne engedjelek.
Hozzád bújok.
Te a nyakamba lihegsz.
Annyira boldog vagyok!
Még erősebben foglak.
Beszívom bőröd mámorító illatát.
Benned elveszek.
Ha velem vagy, megszűnik létezni
a valódi világ.
Egybeforrok veled.
Súlytalanul repülünk szerelmünk
simogató fényében.
Érzem, ahogy szíved szívemért
szerelmet ver.
Annyira boldog vagyok!
Szeressünk, amíg a rózsaszín köd
betakar.
Vagy csak addig, míg lélegzetünk
meg nem áll!

SÍRÓ BOHÓC

Széles és hosszú volt az út, mit együtt tapostunk.
Néha poros, néha ködös, de a mi utunk.

Ragyogott ránk a csodás Nap, míg kéz a kézben
sétáltunk boldogító, meleg fényében.

Sötétben a Hold sugarában fürödtünk.
Reggelente ölelkezve, egybeforrva szerettünk.

Mi egymás szívének voltunk a kulcs.
Azt hittük, örökké tart majd ez a széles, hosszú út.

Azt hittük, együtt váltunk majd világot.
Azt hittük, egymásnak ültetünk sírunkra virágot.

Sajgott, vérzett miattad gyenge szívem,
mikor csalódtam, de én még akkor is hittem.

Féltem, mert tudtam, bízni többé nem tudok.
De reméltem, hogy idővel megbocsájthatok.

Megpróbáltam! Kínoztam egyre halott lelkemet.
Adtam még egy esélyt szerető szívemnek.

Féltem, és fel akartam égetni a fájó múltat,
mert veled akartam tovább járni a közös utat.

Még akkor is elhittem minden szavadat,
mert őrizni akartam tovább gyönyörű álmomat.

És most gyűlöllek, mert még mindig szeretlek!
Nézz rám! Nézd, a szavaid velem mit tettek!

Most miattad újra perzselnek a könnyek.
Már csak sírni tudok, mert annyira szeretlek!

Sírok, mert fájnak embertelen szavaid.
Sírok, mert minden bántásod folyton belém hasít.

Sírok, mert a szívem megint darabokra hullt.
Hiába volt minden, nem égett el a fájó múlt.

Napjaimat csak túlélni akartam, mert az élet, mit
éltél mellettem, kísért, aláz és a porig sújt.

Én csak őszinte szerelmet akartam érezni!
Nem akartam én már üvöltve könnyezni!

Mert régen csak csendben, magamban fájtam.
Sanyargattam magam és a csodára vártam.

De megint kitörni akarnak a kéretlen könnyek.
Úgy érzem, megfulladok, ha nem jönnek.

Éjszakáim ébren, bánattól sajogva telnek.
Sorsom, mi volt, holnaptól már csak egy emlék lesz.

Kikészítettek a tettek, az embertelen szavak.
Utána már csak egy hamis és fájdalmas űr marad.

Most már magányosan síró bohóc lett belőlem.
Naptalan és holdtalan útkereső lettem.

SZERETLEK ÖRÖKKÉ

Céltalanul, félig haltan, magányosan bolyongtam a zord világban,
amíg nélküled éltem és ameddig nem ismertelek.
Mintha az életed múlt volna rajtam, úgy markoltad meg a szívemet.
És te jöttél, én meg hagytam, hogy örökre a részemmé válj!
Apró lépésenként engedtelek magamhoz egyre közelebb.
Mert addigra olyan sok tűz égette meg ártatlan szívemet.
A hitem minden értékes darabja lassan szürke füstté változott.
Csak félve mertem elfogadni, hogy aki neked kell, az én vagyok.
De te akkor nagylelkűen nekem adtad végtelen szerelmedet.
És én úgy vettem magamhoz, mint az éltető levegőt, mint egy falat kenyeret.
Gyógyító, szeretetenergia paplannal takartam be heges lelkemet.
Szavaid édes mámorától gyógyultak a sebek, és boldogság szárnyaim nőttek.

Azt mondtad, szeretsz! És én elhittem neked, mert el akartam hinni.
Becsuktam a szemem, és hagytam szerelmed minden ízét bennem áramolni!
Mert mikor magadhoz öleltél, és mondtad a nevemet, hangod simogatta lelkemet.
Tudtam, hogy nálad hagyhatom, mert ott örökre biztonságban lesz a nevem.
Tudtam, hogy szíved most már nekem és értem lüktet a végtelenségig.
Olyankor mindig megannyi fényes csillag gyúlt ki a lelkemben.
Észrevettem, hogy mikor ragyognak, lelked lelkemben kacagva fürdik.
Én meg szárnyaltam, mint fogságából kiszabadult lepke a szélben!
Annyira boldognak éreztem magam, onnantól semmitől nem féltem.
A fáradt Naptól minden áldott este, egymásba fonódva búcsúztunk el ölelkezve!
Karjaid közt, puha csókokkal köszöntünk az ébredő életnek reggelente.
A széltől is óvtál, fázós napjaimkor őszinte szerelmeddel betakartál.

Veled annyira boldog lett a világ, hogy kezdtem
megint meglátni a csodát!
Virágkoszorút fontam koronának fejünkre és
magunkat ünnepeltük!
Megfogadtuk, hogy amíg világ a világ, egymást
mindörökre szeretjük!

Annyira csodálatos volt akkor a világ!

ÉLEK

SÍROK
NEVETEK
ŐRJÖNGÖK
KESERGEK
ELDOBLAK
FELVESZLEK
AKARLAK
ELLÖKLEK
KÖNYÖRGÖK
MEGVETLEK
KÍNOZLAK
ÖLELLEK
KACAGOK
SZENVEDEK
SAJNÁLLAK
GYŰLÖLLEK
SZERETLEK
HALDOKLOK
LÉLEGZEK

Szegedi Sándor
A SZENT

Szegedi Sándor
KÖNYÖRGŐ KEZEK

Szegedi Sándor
VILÁGRA NÉZVE

Pilizota Szandra

MURRON SKEATS TEPI HALOTTASKÖNYVE

HÁTAM NÉGY KÖNYÖK SZÉLES
S SZÁRNYAIM RAGYOGNAK,
MINT A DÉLVIDÉK SMARAGDJAI…

HÁTAM NÉGY KÖNYÖK SZÉLES S SZÁRNYAIM RAGYOGNAK, MINT A DÉLVIDÉK SMARADGJAI: talpaim Geb tar és kemény koponyáján gördülnek.

Tepi vagyok, a thébai tolvaj. Kezeim ragadósak, mint a mézsör. Lábaim sebesek. Katonák, kik bottal ütitek nyomomat, gyakorta nevetlek titeket! Merthogy az út amúgy is igen poros, s ti ostobán még terebélyesebb sárga fellegbe fojtjátok a népeket!

Ám mostan zihálásom szikkadt görgetegeket siketít, ahogy eliramodok a lusta barmok által húzott fogat mellett. Az ösvény ellenem fenekedik. Gáncsot vet nekem. Térdem kalácsát ízleli.

Felpattanok. Hitvány bőrömet mentem. Széth ezeroszlopú házába jutok.

Tepi vagyok, thébai tolvaj – suttogom. S ti, fáklyák, hasztalan sziszegtek reám. Nem félek. Szemem fekete szkarabeuszába temetlek titeket, és tiszteletemet teszem a krokodiloknál. Tekintetük temérdek úszó lámpás a víz színén. Állkapcsuk hústól tömettetve kaffog. Az a nyavalyás templomszolga eteti őket, kivel összekevernek azok, kik akaratukon kívül javaikkal segélik gyarapodásomat.

Az a kecske az én hasamat is feszíthetné. Eluralg rajtam a düh e tékozlást látva.

A sötétbőrű törpe mögé kerülök. Erősen ülepen billentem, vállaim előrelódulnak. Szobek szörnyű teremtményei közé sikollyal fűszeres ínyencség hullik.

Tepi vagyok, Szobek új szolgálója. S mivelhogy dolgom derekasan végzem, nyugovóra térhetek.

Ám a tolvajok álma nem számlál órákat. Hamarjában felköhögöm az ébredést. Katonák rugdalják azt ki bordáim kosarából. Kegyelemért üvöltve zsugorodok.

Félájult eszméletem visszhang és tükör. Parancsoló szavak, magas és ösztövér férfit csavaró bőrköpeny lakozik benne.

A katonák eleresztenek. A főpap hátborzongatóan világos és üres írisze magába olvaszt és Núbiai Tepinek hív. Azt is mondja, hogy ez a Tepi nem az a gazfickó, kit a törvény őrizői keresnek.

Hálálkodni akarok, de nyöszörgésem erőtlenül csúszik le aranyozott gallérján.

– Húzd meg magad, rabszolga! – szűri a fogai között „megmentőm".

Tepi vagyok. Núbiai…rabszolga…

TUDJÁTOK MEG: OZIRISZ AZ ISTEN,
A JÖVENDŐ SZERENCSÉS ÓRÁINAK ISMERŐJE…

TUDJÁTOK MEG: OZIRISZ AZ ISTEN, A JÖVENDŐ SZERENCSÉS ÓRÁINAK ISMERŐJE. Ama óráknak, mik Omboszi Ai főpap (rab)szolgálatjába hajlítják apró testemet. Mik fehér ruhával és tűzzománcosan ragyogó gallérral ékesítenek. Mik hollófekete parókával ülnek komisz gondolatoktól zsibongó fejemre. Mik bőrszandálba dugják sebes lábaimat.

Tudjátok meg: nem vagyok többé ágyékkötős és meztéllábas éhenkórász. Hanem Núbiai Tepi, ki jó gúnyában jár, s nagyhatalmú ura kegyességét bírja. A hátamon zsák leffeg, mi szívemnek minden szerelmét korogja: aranyat s ezüstöt a sírokból. A holtak nem ébrednek fel érettük – hát oly gazda szükséges, ki vajmi hasznukat rabolja.

Kufu, Théba leghírhedtebb orgazdája, tucatnyi gyilkos és tolvaj parancsolója. Hatalmas, előrefolyó potrohában emészti városának rettegését.

Belódulok a titkos rejtekhelyre. Azaz bedobnak a tagbaszakadt testőrök, kik méla unalommal tartják izmos vállaikon a kecskés alkonyatot.

A zsák kinyitja a száját. Mézesen és kincsesen beszél.

– Ím Ai ajándoka – próbálok szűkülő szemhéjai közé férkőzni.

– Veled küldi? – kérdi, s én felelem, hogy ki mással.

– Macskaéltű tolvaj, utolér a jósorod! – irigységes sárgulat futkos a homlokán, ahogy a tenyerembe ejti a dagadt erszényt.

Odakinn a busás fizetséget lesem, Atum rőt ábrázatja pedig engem. Részt marok magamnak. Az

érmék lüktető pupillámon keresztül látnak az elmémbe.

Én, Núbiai Tepi, rengőhájas combokba harapok, s ajakam csámcsogva csókol. Ujjaimat dús mellekbe vájom, és szíves tölteléket tépek. Két pofára zabálom – a datolyától részeges sült baromfiakat…

JOBB SZEMED SEKTET-BÁRKA,
BAL SZEMED MANDZSUT-BÁRKA,
SZEMÖLDÖKÖD ANUBISZ ISTEN,
UJJAD THOT ISTEN,
HAJAD PTAH-SOKAN…

JOBB SZEMED SEKTET-BÁRKA, BAL SZEMED MANDZSUT-BÁRKA, SZEMÖLDÖKÖD ANUBISZ ISTEN, UJJAD THOT ISTEN, HAJAD PTAH-SOKAN. Igen, szépséges Teje, edfui papnő.

Tekinteted eme két pompás hajó a véres vízen, miben a krokodilok marcangolják miszlikbe kecskehúsos áldozásomat.

Szemöldököd sakálfejű mérlegén túl könnyű a szívem. Ujjaidból eltulajdonítom a bölcsességet ahhoz, hogy őrültségeket tegyek éretted. Parókádat Ptah fonja szeretett szajháim hajából.

Közönyösen pillantasz rám, midőn csaknem jómagam is Szobek derék jószágait táplálom. Megkapaszkodom, ám elmém éjszínű pupilládba csobban.

Általad látom magamat.

Ajakad ajakamra szökik pirosan.

Kicsiny kebleid kitúrják a mellkasomból a dobogást. Bőröd a perzselő sivatag, s vele sebeket sütsz testemre. Felettünk furcsán s fehéren izzik a nap, mint Ai főpap írisze.

Mintha egyedül csak én lennék egy üres világban. Uram akarata ellenébe feszülő daccal.

Engem szolgálsz létezéseddel – tekeredik Ai sóhaja a nő kecses termetére, mint a rút Apophisz-kígyó.

Tejét én fogom bírni. Mert én vagyok a lopás módozatainak tudója, Tepi, a thébai tolvaj. Kezeim ragadósak, mint a mézsör. Mindent viszek: mozdítható javakat is, s asszonyok szerelmét is…

Bartók Andrásné Gyöngyvér
TŰZMADÁR

Bartók Andrásné Gyöngyvér
ALTAMIRA

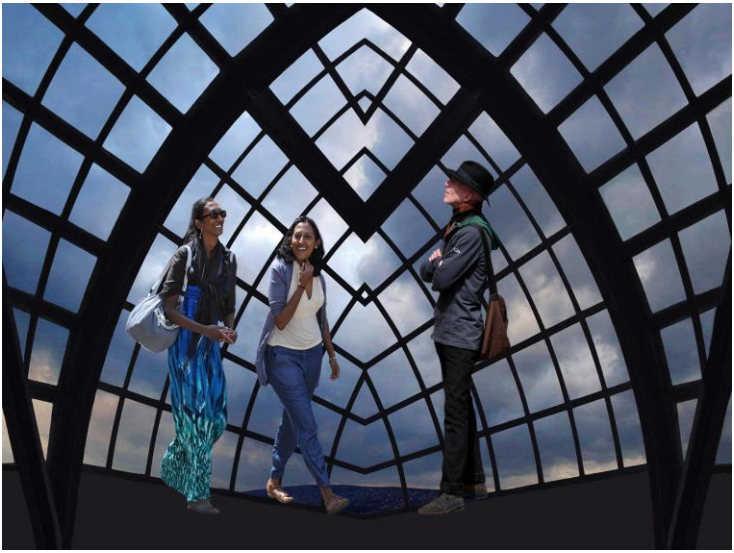

Bartók Andrásné Gyöngyvér

HUMANOID PLANETÁRIUM

Angyal Bella

ÁLMODOZÓ LÉLEK

Szabad a költő lelke,
mint a gondolat,
bár olykor szerelmes szív
vágyva bontogat,

álmodozó lelkének
ábrándjait
a világ zajába döntheti,
s vaspántjait

lángoló érzéseinek,
ha korlátozza,
egyenest a halálba
kormányozza.

LESZEK…

Leszek lábad, leszek kezed.
Leszek ajkad, leszek szemed.

Leszek út, mely nem szalad.
Leszek remény, mely nem szakad.

Leszek könny, a gyógyító.
Leszek szó, a bódító.

Leszek hit, mely megragad.
Leszek emlék, mi megtapad.

Leszek múlt, s leszek jövő,
Leszek álom, a szembejövő.

Leszek vágy, s akarat.
Leszek szárnyad, s madarad.

Leszek. Leszek. Leszek bármi.
Végtelen boldogság, avagy sugárnyi.

DIADAL

A gonosz diadala
tétlenséged ára,
megkötött nyelved
néma ajkad vára.

Hallgatásod gyümölcse
a jó bukása,
néma gyötrődésed
lelked suttogása.

VÉGSŐ DOBBANÁS

Egyetlen vérző
szív sem tudja,
melyik lesz
utolsó útja;

melyik az a seb,
melynek vére
utolsót lüktet
földet érve.

KÖZÖS BÖLCSŐ

Bölcsőnket egyazon kéz ringatta,
Könnyeinket égő csókja itatta;
S az élet mégsem volt hozzá kegyes,
Búcsúja tizennyolc éve deres.

Az élet viharában csatát vesztett,
A jelenünkbe mégis csodát festett.
Mellkasunkon bár még ül a bánat,
Érezzük ma is óvó szárnyad.

Csodálatos ajándék, nem csak az élet,
A testvéri szeretet, mi miattad éghet.
Köszönöm, hogy magunkra sosem hagytál,
Árva szívünknek testvért adtál!

SZÍVED DALLAMA

Elmondtam a Holdnak, mire vágyom,
S kértem a csillagokat, valóra hadd váljon!
A néma csendnek csak súgva mondtam el,
Szívem szíved dallamára ver.

EGY TOLLVONÁSBAN

Szemhéjam alá
könnyeim zárva,
kiszáradt tollam
tintába mártva.

Elfojtott szavakon
csörren a bilincs,
fehér papíron
a tollvonás a kincs.

A betűk tánca
láncot tépő,
versbe szedve
fájón égő….

Harsan a csend,
hűsít e balzsam,
minden reményem,
eme lüktető dalban.

SZERETLEK!

Milliók által
koptatott,
ezrek előtt
lobogtatott.

Rég elcsépelt,
hangoztatott;
szájból szájba
csókoltatott.

…mégis álmot
alkothatott,
törött szívet
forraszthatott.

KI VAGYOK ÉN?

Ki vagyok én
az élet víztükrén?
A határnak éles peremén?
Az örök búcsú szegletén?

Ki vagyok én
a múltnak díszletén?
Túl a gyermek szerepén?
A mának küszöbén?

Ki vagyok én
a holnap szőttesén?
Lüktető remény
az életnek hangszerén?

Ki vagyok én
túl a mindenség képzetén?
Szilánkos költemény
a betűknek rejtekén?

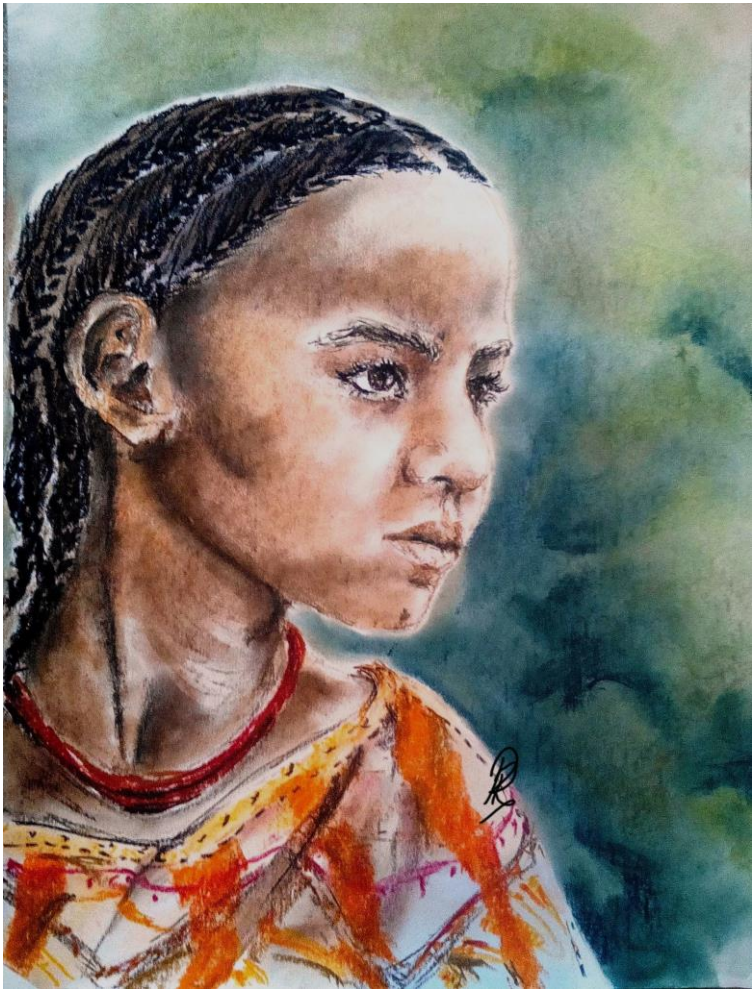

Pesti Ráhel
FIGYELEM

Pesti Ráhel

FERDE ABLAKÚ GONDOLATOK

Kutnyik Pál

TÖBB A MÚLTAM, MINT A JÖVŐM

Volt egykori önmagunk újbóli felfedezésénél és megismerésénél aligha van számunkra izgalmasabb dolog. Az emberi karakter – némi túlzással – mit sem ér beteg lélekkel. Egyebek mellett ezért is jó néha visszatekintenünk múltunkra, mintegy erőt merítve belőle lelkünk megnyugtatására, jövőnk és jelenünk jobbító szándékaként. Úgy is mondhatnám – Modiánát idézve –, hogy „kell egy biztos pontot találni, ha nem akarja az ember, hogy az élete folyamatos lebegésből álljon”.

Az instabil állapot – feltételezem – minden helyzetben romboló lehet. És persze arra is vigyázzunk, hogy ha már megtettünk valamit, vagy kimondtuk gondolatunkat, az már aligha visszavonható.

Ezért is tanácsoljuk gyermekeinknek: „gondolkozz, mielőtt cselekszel!”

Egy alkalommal megkérdezték Hemingwayt: mit tart leginkább érdekesnek a világban? Válasza lakonikus, egyben ironikus is volt: „az összes állat közül csak az ember képes nevetni, pedig neki van a legkevesebb oka rá."

Mi tagadás, nincs furább lény az embernél, ugyanakkor nincs is csodálatosabb teremtmény sem nála. Érdekes módon sokszor mégsem lehet eligazodni rajta. Nem mellesleg tudva azt, hogy miért tesz éppen úgy, ahogyan tesz, máskor meg teljesen az ellenkezőjét műveli annak. Egyszer óv, szeret, véd, gyógyít és ápol; más alkalommal meg öl, háborúzik, rabol vagy ront-bont.

Effektíve egy nappal korábban lépett be Magyarország a II. világháborúba, mint mielőtt megszülettem. Abban a korban vettem örök búcsút apámtól, amikor még alig nyiladozott értelmem, ébredezett öntudatom: 1944-ben ugyanis SAS - behívó parancsot kapott.

Ez azzal is járt, hogy az érintetteknek arra sem futotta idejükből, hogy összekapják magukat, nemhogy tisztességgel elköszönhessenek a család összes tagjától. A regula 24, legföljebb 48 órát engedélyezett, hogy a parancsban kijelölt helyen az érintett megjelenjen. Mulasztás, késés szóba nem

jöhetett, mert az igen szigorú büntetések között a halál (kivégzés) sem volt ritka.

Még nyár volt, de – a költőt idézve – „már őszbe csavarodott a természet feje”. Apám másnap kora hajnalban indult. Előző nap egész éjszaka sorban állt az utcánk végén akkor még létező kis hentesbolt előtt. Szerencsére nemhiába, mert egy szép darab szalonnát tudott venni és némi húsdarabokat, ami a disznó húsának aprításakor leszakadt a nagyobb darabokból. Ebből a „selejtes” húsból anyám finom pörköltet készített, de apámnak kóstolóra sem futotta. Sürgette az idő, amiből mindig kevés van az embernek.

A búcsúzkodáskor volt nagy sírás-rívás, fájó szívvel, zokogva köszöntünk el egymástól – örökre. Persze akkor még eszünkbe sem villant, hogy többé egyikőnk sem látja/láthatja apát.

Ez csak évek múltával derült ki.

Reményünk teljesülésében bíztunk. Abban tudniillik, hogy miután apámnak három kiskorú gyereke volt, nem kell fegyvert fognia, nem kell öldökölnie. De nem volt pardon senkinek!

Apám Budapest védelmi harcaiban esett el. 1945. február 2-án hősi halált halt – szólt évekkel később a hivatalos szentencia. Exhumálás után egy tömegsírban lett eltemetve Budapesten, valahol a

XII. kerületben. Hogy pontosan hol, azt nem tudtam kideríteni.

Az akkori vezetők (a szovjetek) nem látták szükségét kartoték vezetésének, így az akkor eltemetettekről semmiféle feljegyzés nem maradt. Azért még évekig bíztunk szerencsénkben, ami sohasem következett be, végleg elmaradt.

Apám 34 évesen halálozott el. Nyugodjék békében!

A frontról hazaküldött leveleiből és a család idősebb tagjaitól származó információkból nekem úgy tűnt, hogy apám rendíthetetlen család- és gyermekszerető ember volt. Anyámat „lángolóan" szerette. Barátságos természete volt, szerette az állatokat is. Civilben angóra nyulakat tenyésztett – a háború után hosszú időn keresztül fűtöttünk a nyúlketrecek darabjaiból, hiszen nem volt már szükség ketrecekre, tüzelőnk meg nem volt.

Hívő keresztény és vallásos emberként rendszeresen imádkozott és járt templomba.

A Teremtőhöz szólt imáin keresztül, bízott a túlélésben. De neki, mint sok ezer társának, meg kellett halnia. A fájdalmat leírni nem lehet…

Mert a halál nemcsak azt viszi magával, akit (gondolatban) mi is eltemettünk, hanem minket, a

család hátramaradt tagjait is. Csak a mi lelkünket nem gyászolta senki, mert annak halálát nem ismerték fel.

Vajon miért kellett vesznie apámnak (és annak a sok millió embernek)? Életem során számtalanszor feltettem magamnak ezt a kérdést, de nem tudtam megválaszolni. Milyen „lény" az a Mindenható, aki a borzalmak felett szemet hunyt, engedve az emberiségnek a pusztító, öldöklő véres háborúkat is? Jó volna végre a választ is megtudni.

1945. február 13-án, Buda elfoglalásával győztek a szovjetek. Véget ért Budapest 52 napos ostroma. Néhány hónappal később, április 4-én Magyarország teljesen felszabadult a német megszállás alól.

Befejeződött az öldöklő harc: romot, nyomort és nagyon sok halottat hátrahagyva.

A Budapestet és az országot támadó túlerőtől (hosszú ideig használt kifejezéssel élve: a felszabadítóktól) várható volt a II. világháború itthoni befejezése. Bár Platón görög filozófus szerint „csak a halottak láthatták a háború végét".

Anyám és mi, gyerekek, alig pár évesen – hasonlóan sok tízezer megcsonkított családhoz –,

kisemmizve, kiéheztetve, koldusszegényen maradtunk a romokban heverő országban.

Ez az állapot, a vele járó sokk mentálisan és fizikálisan is végigkísérte családom eddigi életét. Ma pedig – már aki még él a háborút így vagy úgy megjártak/átéltek közül – még most is tehernek érezzük a múlt szörnyűségeit. Arra pedig gyorsan rá kellett jönnünk, hogy nincs rövid út a boldogsághoz. A boldogságról legfeljebb csak álmodtunk.

Apropó: nemrég hallottam egy szívhez szóló gondolatot. Azt, hogy „a boldogság a szív mosolya”. Gyönyörű hasonlat!

Sokszor úgy tartjuk – tévesen –, hogy az idő múlása gyógyír lehet sebeinkre, megváltoztatja dolgainkat.

Nem ez az igazság! A mi dolgainkat nekünk kell rendezni, megváltoztatni. Az anyagi biztonságot sem a pénz jelenti elsősorban, hanem az idő. Ez az, amiből minden élő embernek kevesebb van, mint amennyit szeretne. Mondják is sokszor: „vigyázz, mert kifutsz az időből!”

Az viszont evidens, hogy az idő múlásával nemcsak idősebbek leszünk, hanem – egyebek

mellett – az elmúlás lejtőjén mind lejjebb és lejjebb csúszunk, ahonnan már nincs visszaút.

Ravasz dolog az öregség. Persze nem azért, mert idővel – talán – bölcsebb is lehet az ember. Óh, dehogyis azért! Ámbátor az sem mellékes, miközben „állapotunk" tapintatosan törölgeti emlékezetünkből öregedő éveink nyűgös és kellemetlen emlékeit, közben ragyogó fényben villantja fel gyermekkorunk éveinek emlékezetét.

Sajnálatosan az idősek – helyzetüknél fogva, bár nem törvényszerűen – többet felejtenek, mint új dolgokat tanulnak. Ugyanakkor ne feledkezzünk meg a bölcseletről sem: a jó pap is holtáig tanul. Ezzel szemben a fiataloknak még nincs mit felejteniük…

Életévemet tekintve én már elmondhatom: nagyobb a múltam, mint a jövőm.

Álom, remény, álmodozás. Mind a jövőbe vetett hitet erősíti (bármilyen meglepő) idősebb korban is.

Adódik a kérdés: lehet-e szegényebb valaki annál, mint aki elvesztette álmait?

Úgy gondolom – igen. Szerintem igazán szegény az, akinek már csak a lemondás, a beletörődés maradt a megváltoztathatatlanban.

A II. világháború után sokan voltak ilyenek.

De 75 év távlatából nézve meg tudná-e mondani valaki, miközben volt egy rendszer-változás is (1989/1990-ben), most mennyi létminimum alatti szegény létezik kis hazánkban?

Ne számoljunk, gondoljuk azt, hogy nem többen, mint anno.

Szerencsére és igyekezetünk miatt a kis családom ilyen helyzetben sem korábban, sem napjainkban nem volt.

De voltunk mi, a háború utáni gyerekek, 1945-től hosszú időn keresztül a reménytelen helyzettől is mélyebben!

1953-ban jött a nagy fordulat az életemben. És hogy ez később se változzon meg az önálló és nagy élet útján, sokszor harcolni, küzdeni kellett, és ha nem is maradéktalanul, de általában sikerült megvívni a csatákat. Persze az anyagiak vonatkozásában dicsekedni vagy keseregni akkor sem fogok, ha lenne rá okom.

Egyet azonban elárulok: tisztességes munkával (kerek 50 évet dolgoztam, ebből tizenkét évet nyugdíjasként), kitartással és gyakorlatilag egy életen át tartó tanulással sok mindent el lehet érni, hogy többnyire gond nélkül élhessünk. A diplomámat is munka mellett, 1976-ban szereztem.

És még egy titok: a biztos gazdasági háttér érdekében az első „igazi" közös lakásunkba 1973 decemberében költöztünk be, amihez hitelt is igénybe vettünk. Azóta – mostanáig – már a harmadik lakást lakjuk, természetesen mind modernebb, nagyobb és szebb környezetben.

Ez utóbbi lakás véglegesnek tűnik. Bár társasház, de szinte olyan, mint egy családi ház, földszinti lakhellyel, hiszen van hozzá egy 70 négyzetméteres kis díszkert is.

Leszámítva első lakásunkat (az adta meg a lökést az igazán önálló életvitelhez), csak akkor vettünk, vásároltunk bármit is, ha a hozzávaló pénz már egy fillérig megvolt. Utazni, nyaralni sem jártunk más elvek szerint. Amíg az egészségünk engedte (8 éve már sajnos nem engedi), „világjáróként" évente legalább egy alkalommal külföldre utaztunk nyaralni, pihenni, összességében három földrészt is érintve.

Hitel nincs! Ebből az álláspontunkból soha nem engedtünk. Ez alapozta meg a család életre szóló gazdasági helyzetét.

Életünk során annak rendje-módja szerint mindent hosszan tartó várakozás előzött meg. E vonatkozásban a földön élő embereknél nincs és nem volt, nem lesz kivétel, mert mindannyian állandó és sokszor végtelennek tűnő várakozásban éltünk/élünk. Időnként még jó is volt várakozni, várakozásban élni, mert sejttette a jövőt, előre vitt, lendületet adott, időt követelt és nyújtott: mindez maga volt az élet.

A várakozások kimenetele, beteljesülése azonban nem volt mindig örömteli, nem egyszer kifejezetten rosszul alakult.

Nem tagadom, nekem is voltak időnként nehéz perceim. De kinek nem?

Különösen életpályám kezdetén és még néhány éven át. De itt vagyok, túléltem még (nem túlzás) az életveszélyes helyzetet is. Ami pedig ennél is fontosabb: bár időnként csörrent, zörrent a kanál, de összességében boldogságban élünk. Különben is, úgy tartják: ami nem öl meg, az erősebbé tesz. Sokszor éreztem magamat erősnek!

Nincs annál szomorúbb, mint amikor egy gyerek család nélkül kénytelen felnőni. Napjainkban is így él körülbelül 25 ezer gyermek. (Körülbelül, de ki tudja, hogy mennyivel többen?)

Persze, én csak tudom – mondhatnám büszkén, ha erre bárki is büszke lehetne. Jómagam 10-12 éves koromban szakadtam el „végleg", de nem örökre szeretett családomtól. (Hogy ne bonyolítsuk a dolgokat, a miérteket és hogyanokat nem részletezném.)

Márpedig, ha az egyik szülő – bármi okból is – hiányzik, akkor bizony, ha meg is feszül az egyedülálló szülő, a gyerek(ek) nevelése csaknem biztos, hogy kudarcra van ítélve. Tisztelet a kivételnek!

Apa nélkül nőttem fel, tudom, miről beszélek. Azt, hogy engem a szerencse és a véletlen kegyeibe fogadott – ahogy meg szoktam fogalmazni: már-már csoda történt velem –, köszönhetem sorsomnak.

A szerencsém azzal kezdődött, hogy 1953-ban, 12 évesen Békéscsabáról, szülővárosomból Tiszadobra (ahogy akkor hittem, a világ végére) kerültem. Nem ám akárhová, hanem gróf Andrássy Gyula mesebeli és meglepően szép kastélyába,

amely állami gyermekotthonként működött 1946-tól egészen 2007-ig. Ezen intervallum között szolgált otthonként: árváknak, félárváknak (mint én is), elhagyatottaknak, kicsiknek vagy kamaszoknak (túlkorosoknak), cigányoknak, magyaroknak, meg mindazoknak, akiknek szerencséjük volt bekerülni akkoriban. Ha azt veszem, hogy átlagban nyolc évet töltött el itt egy gyermek, évente kb. 200 fővel, akkor a több mint 60 év alatt minimum 15-20 ezer „új" gyerek fordult meg az otthonban.

Persze egy pillanatig se gondolja senki azt, hogy önszántamból vagy anyám akaratából (legföljebb beleegyezésével) pártoltam el otthonról.

Nem bizony! Én jól éreztem magamat a családomban. De rövidesen beláttam, és később mindez tudatosodott is bennem, hogy jól jártam.

Az első időszakban természetesen hiányzott a családom, az a szabadság, amit az otthon jelent. Természetes, hogy jóanyámat sem tudta senki sem pótolni. A hirtelen elszakadás következményeként hónapokon át gyakran sírtam (hát mit tegyen egy gyerek?), leginkább az esti órákban, lefekvés után a takaró alá bújva. Ennek „mellékhatásaként" rövid ideig éjszakánként bevizeltem. Néhány hónap múltával mindez megszűnt.

Egy dolog viszont örökre változatlan maradt: soha sem váltam el teljesen és véglegesen a családomtól, ideértve népes rokonságomat is. Viszont 12 éves koromtól változatlan lett későbbi életem státusza: a továbbiakban már csak látogatóként jártam haza.

Gyorsan felnőttem! Talán öröklött tulajdonságomnak vagy csupán szerencsémnek köszönhetően kivétel nélkül komolyan vettem az élet kihívásait. Ne tartsák szerénytelenségnek, de a későbbi kedves kis feleségemmel közösen „vittük is valamire az életben", ahogy ezt mondani szokták. Mindig tisztességgel dolgoztunk, ezért nem is nélkülöztünk soha. Ettől már csak az tett boldogabbá, hogy a lányom és ma már felnőtt unokáink sem lettek olyan elveszettek, mint manapság sok fiatal.

De mi volt az a fentebb már említett „csoda"? – kérdezhetnék.

Kérdezés nélkül válaszolok.

Már az nagy csoda és szerencse volt, hogy 1953-ban hová is kerültem: egy igen szép, mesébe illő kastélyba, melyet az élő és a Holt-Tisza ölel át.

A kastélyt gróf Andrássy Gyula építtette a XIX. század vége felé, s nekünk, gyerekeknek varázslatos tulajdonságai is voltak: az évszakok számának megfelelően 4 bejárata, a hónapok számának megfelelően 12 tornya, a hetek számának megfelelően 52 szobája és a 365 napnak megfelelően 365 ablakszeme van.

Az épületet, amely hátat fordít a falunak, hatalmas, akkor még nagyobbrészt fiatal erdőség vette körül. A domb lábánál (kimagasló földterületre épült a kastély), közvetlenül az épület mellett volt egy tölgyerdő, hatalmas, egyenként is több-száz éves fákkal, amit Rákóczi-erdőnek neveztek.

Az erdőrész kiváló játszótér volt, mert a fák hatalmas, földig erő koronáiban – minden bajt megúszva – remek fogócskákat játszottunk. Azóta az erdő csaknem teljesen kipusztult. Ott jártamkor (2014-ben) már csak egy égbenyúló, igen-igen magas, kiszáradt fa-torzó volt belőle, mintegy mementóként az utókor számára.

A szerencse mellett az is csoda volt, hogy ebben az eléggé megkopott, 2-3 ezres lélekszámú faluban, az itt elő állami gondozott gyerekeket a legkiválóbb pedagógusok és nevelők tanították.

Akkoriban Kelemen Lajos volt az otthon vezetője, aki nem mellesleg országos síversenyző is volt – szerencsénkre. Mert így és ezért jó néhányan megtanulhattunk síelni.

Ugyanis a jobbak (közöttük én is) kaptunk egy-egy teljes sífelszerelést, és ezeket kihasználva nagy túrákra indultunk. Bebarangoltuk az északkeleti hegyvidéket, Miskolc, Lillafüred, Tokaj környékét. Ez utóbbira különösen kíváncsiak voltunk, hiszen tiszta időben Tiszadobról látható volt Tokaj hegyének kopasz csúcsa.

Nagyon szerettük ezeket a kirándulásokat, és közben – ha nem is profi szintén – meg is tanultunk síelni.

Köztünk maradjon: nem mondtam le arról, hogy később, felnőtt koromban is fogok síelni, de valahogy mindig volt előrébb való tennivalóm. Később pedig korunknál és egészségi állapotunknál fogva nem mertünk kockáztatni. Mert egyébként nem veszélytelen sport a síelés.

Még ma is sajnálom, hogy nem valósult meg ez az örökké élő vágyam. Ma pedig már elkéstem újra kezdeni.

A tiszadobi tanárok és nevelők közül név szerint is megemlítenék néhányat, akik minden

vonatkozásban a legjobbak voltak: Balogh Frigyes osztályfőnök, Fekete József, Török József, Kelemen Lajosné – Mária néni, Kelemen bá' felesége –, Tátrai Sándor tanárok, Pongor Gyula, Dudás Mihály, Tátrainé Julika néni nevelők és még sokan mások, akik – reményeim szerint – nem veszik rossz néven, hogy őket nem soroltam fel név szerint.

A Bugya család külön említést érdemel, mert ők egyek voltak az otthonnal. A szülők hosszú éveken át (talán halálukig) alkalmazottak, a gyerekek – Gyuri, Margit (Manci) és Pista – későbbi tanulmányaikat befejezve visszajöttek az otthonba tanárnak, nevelőnek. A Pista „gyerek" nemcsak tanár: költőként, tele szebbnél szebb álmokkal, éli termékeny világát.

Ha nem tévedek, valamennyien túl vannak a hetvenen, és még – tudomásom és reményeim szerint – valamennyien élnek. Kívánom, éljenek is nagyon sokáig!

Mint említettem már, sok kiváló ember foglalkozott a 200-250 fős gyermekseregg el. A nevelők közül „primus inter pares" volt Nagy Pál.

Sok jó tulajdonsága és embersége miatt őt szinte apámként tiszteltem, és a mai napig tisztelettel emlékszem vissza rá. Intelligens,

széleskörűen művelt polihisztornak tartottam. Pallérozott, empátiával telített, fáradhatatlan, elnyűhetetlen ember volt.

Mindezen túl férj, apa és pedagógus egy személyben, aki arra adta a fejét, hogy másoknak és nekünk, vásott kölyköknek is emelje fel tudatát, tegye egyenesbe lelki világunkat, életünket. Mert a jó ember, az elkötelezett pedagógus ilyen volt akkoriban: minden lelki és szellemi erejét arra áldozta, hogy mások gyarapodjanak belőle.

Ilyen volt ő, az „egy igaz ember", aki a mai napig megmaradt példaképemnek. És közben titokban azt reméltem, ha apám élne még, bizonyára ő is hozzá hasonló lett volna. De ez az, ami már sohasem derül ki.

Az idő közben elszaladt, és mi, az akkori kisgyerekek is megöregedtünk. De az engem ért csapások olyan „ajándékok" voltak, amelyek hatására emberré tudtam válni, s meg is maradtam ebben az állapotban.

Tiszadob!

1953-ban kerültem falai közé, és 1958-ig zsinórban minden osztályt csaknem kitűnően végeztem el (egyedül oroszból nem volt ötösöm).

Ezt követően az új tanévet Szegeden kezdtem el, a város egyik legjobb középiskolájában, a Kőrösy József Közgazdasági Technikumban. 1962-ben maturáltam, sikerrel és elég jó eredménnyel. Még ebben az évben, ősszel bevonultam Budapestre sorkatonának. Itt csaknem 28 hónapot töltöttem le, és bármennyire is meglepő (törzsírnokként) csuda jó dolgom volt. 1965. március 1-től kerek 50 évet dolgoztam.

De ne szaladjak el Szeged mellett ilyen gyorsan!

1958-ban kerültem a középiskola befejezéséig továbbra is állami gondozottként Szegedre, a „koleszba". Ha jól számolom, bizony már több mint 60 éve, hogy itt telepedtem le.

Itt tartottuk meg esküvőnket 1965 nyarán (szerintem) Szeged legszebb leányzójával, iskolai szerelmemmel, és itt alapítottunk családot.

Szülőhelyemre és környékbeli népes rokonságomhoz mostanában ritkábban járok látogatóba, hiszen a „régiek" közül ismert arc alig maradt, az újakat, a fiatalokat meg már kevésbé ismerem.

Nem csak a „régiek" mentek el, közben magam is megárvultam. Édesanyámat több mint 20

éve, 1996 nyarán helyeztük végleges nyughelyére, a szegedi családi sírhelyre.

Feleségemmel szerelmünk gyümölcse egy kislány lett, Klaudia, aki már – tetszik, nem tetszik – nagymama. Közgazdászként boldogul az életben, akár csak (míg nyugdíjba nem mentünk) a szülei. Van két – jó értelemben vett – vagány fiúunokánk: Ákos és Ádám. Dédunokánk a Laura nevet viseli. Születésének „érdekessége", hogy ugyanabban a hónapban és napon született, mint dédtatája, azaz én.

Mindent a családért, gondoltuk akkor, s ma sem változott a véleményünk. Úgy gondoljuk, megérte a sok munka és tanulás, aminek eredményeként sokat tudtunk gyerekeinknek nyújtani.

Mindezen túl nagy öröm számunkra, hogy gyerekeink (a lányom és a felnőtt fiúunokák) egyedül is boldogulnak. Hogy ne tűnjek szerénytelennek: talpraesettek, mint nagyszüleik.

Az évtizedek alatt világutazóként három földrészen is megfordultunk a nagyvilágban, sok-sok szépet látva útjainkon, emlékekben

gazdagodva. Szerencsére nem kellett úgy élnünk, mint amikor egy alkalommal a dalai lámának föltett kérdésre válaszában az visszacsengett.

– Mi az, ami leginkább meglepi az emberiséggel kapcsolatban? – szólt a kérdés.

És a válasz:

– „Az ember. Feláldozza az egészségét, hogy pénzt keressen. Aztán feláldozza a pénzét, hogy visszaszerezze egészségét… ”

Az ilyen emberek közül sokan úgy éltek, mintha soha nem halnának meg, és aztán úgy haltak meg, hogy soha nem éltek igazán.

A mondás szerint: a korral nemesedik az ember. Az idő múlásával azonban megkopik az is, amiről korábban azt hittük, hogy elpusztíthatatlan. Mi, idősebbek, akik túl vagyunk már egy bizonyos életkoron, tudjuk, hogy ez így igaz.

Velünk már megtörtént az élet.

Csak emlékezünk, és közben rájövünk, hogy sokat felejtünk. Ezért tűnhet úgy, hogy önmagunk és családunk megismerése életünk legnagyobb kalandja és legnagyobb találkozása lehet. Csak nehogy túl későn ébredjünk! Kár volna a pillanatot elszalasztani.

Nagyon vékony a határ élet és halál között. Vigyázzunk hát egymásra, magunkra és minden embertársunkra, mert ahhoz elég csak embernek lennünk, hogy jót cselekedjünk.

Idősebb korban már jóval több a múlt, mint a lehetséges jövő. Azért én bízom az „örök" életben, tudniillik úgy tartják: örök életet csak a szerelem ad. Én pedig 55 év után is szerelmes vagyok Kicsibe, ahogy a feleségem becézem időtlen idők óta.

Apropó, szabad megkérdeznem az olvasót: volt-e már szerelmes valaha?

A kor itt nem számít, mert például én már hatéves koromban „szerelmes" voltam. Nem vicc, és azóta már számtalanszor!

Vagy talán Ámor nyila mind ez ideig célt tévesztett?

Mert ha igen, jó lesz vigyázni, gondolva arra, hogy mindenkinek megvan a Nagy Ő, de nem kizárólagossággal. Ezért nem árt keresni is a jövendőbelit, aminek egyszerű az oka: mindenki azért él, hogy szeressék, és hogy maga is szerethessen.

Ennél aligha van jobb érzés. Senki ne hagyja ki az életéből!

Ha szerelmes esetleg még nem volt, de olyan érzése bizonyára volt már, hogy jólesne sírni. Jobbik esetben örömében.

Az emberek általában nem azért sírnak, mert gyengék, hanem azért, mert túl régóta erősek – olvastam valahol.

Kérdezhetnék, honnan ez a bizonyosság?

Elárulom.

Az nem újdonság, hogy a kisebb gyerekek lépten-nyomon elbőgik magukat, mint ahogy én is hajdan. Később, amikor még húszéves sem voltam, és amikor a mindenkinél jobban szeretett anyai nagymamámat eltemettük, bánatomban akkor sírtam utoljára, pedig azóta sok évtized telt el. Igaz, örömömben kétszer is előfordult: amikor az unokáim megszülettek.

Talán 60 éves is jócskán elmúltam, amikor rajtakaptam magamat egy régi, de nagyon szép muzsikát hallgatva, hogy könny szökött a szemembe. Túl a hetvenen, közelebb a nyolcvanhoz egyre gyakrabban ért/ér ilyen „incidens". Be kell látnom, menthetetlenül elszaladtak az évtizedek.

Azért némi büszkeség van bennem, hiszen már elmondhatom, hogy hosszú életem volt, s ki tudja, mennyi még. A külvilág régmúlt történéseire,

az eszembe jutott vagy felidézett szép emlékekre „szuperérzékeny” lettem. És ezt – akaratlanul is – az időnként kicsorduló könnyeim adják tudtomra.

Elfogadtam ezt a helyzetet, mert nem látok benne semmi rendkívülit, semmi gyengeséget. Sőt, a szakemberek biztatnak: ha elkap a sírás görcse, ne tartsuk vissza, bőgjük ki alaposan magunkat, mert attól nemcsak megkönnyebbülünk, hanem jót tesz lelki egészségünknek is.

Azt meg egyszerűen tudomásul vettem, hogy a régi, fiatalos keménységem, mint ahogy az évtizedek is, huss, elszálltak.

Azért még a szívem örökre fiatal marad! Bár, nem is olyan régen, azt is megpiszkálták, katéterezték az orvosok. Egyelőre nem nagy a baj, garantált lenne még (ha nem volnék olyan idős) legalább ötven év – mondták orvos barátaim. Vicces, nem?

De az már nem, hogy jól és fiatalosan érzem magamat. Ez az állapot szükséges is nekem, mert a kedves kis feleségem nem dicsekedhet az egészségével. Így rá én vigyázok, és ragaszkodom hozzá lelkem minden rezdülésével.

Hiába, no! A szívnek nem lehet parancsolni.

Szóval, vigadjunk!

Van is miért, hiszen még élünk.

Ezek után akár azt is megkérdezhetnék tőlem: van-e élet „azután”? Minden bizonnyal, mert a keresztény hit és vallás azzal biztat, hogy igen. Ezzel pedig nem vitatkozom…

Viszont ilyesmikben nem hiszek!

Úgy adta az élet, hogy a kedves feleségemet négy évvel ezelőtt fél órán belül háromszor kellett újraéleszteni. Szerencsére akkor megúszta (ami véglegesen – sajnálatosan – nem kerülhető el). Azért én viccből megkérdeztem tőle: láttad-e a fényt az alagút végén? A válasz a következő volt: „nem láttam én semmit.”

Milyen érdekes, hogy mások – sok ilyenről hallani – még a szentekkel is beszélgetnek…! Ki érti ezt?

Ugye, most már érthető, hogy ilyesmikben nem hiszek?

Annál inkább hiszek a hosszú életben. Bár egyesek szerint „a hosszú élet arra jó, hogy elvegye a kedvünket az evilági feltámadástól.”

Ezért-e vagy valami másért – mellékes.

Charlie Chaplin szavai jutottak e pillanatban eszembe: „hiszek a nevetés és sírás erejében, mert mindkettő a gyűlölet ellensége.”

Nevessünk hát, ha jó a kedvünk, és sírjunk, akár örömünkben vagy bánatunkban.

Csak az egészségünk ne hagyjon el.

Befejezésül megismétlem: hálás vagyok a véletlennek, hogy Tiszadobra, az itt lévő Gyermekvárosba kerültem, mint az állam gondozottja. Külön öröm volt számomra, hogy kiváló tanárok, nevelők, egyszóval pedagógusok kezébe kerültem. Sokat köszönhetek kitartásuknak, még inkább emberségüknek, kiváló pedagógiai érzéküknek.

Taschner Katalin
PITYPANG

Taschner Katalin
KERT

Taschner Katalin

KIRÁNDULÁS

Belső Boglárka Csilla

GONDOLATMENET

Lelkek tánca
Szívek szárnya
Érzékek csalása
Bennem áll a bál

Csontok roppanása
Izmok mozgása
Erek tágulása
Elmém mindenütt jár

Levegő kapkodása
Izzadtság párolgása
Kitágult pupilla
Ez mindig motivál

Szél suhogása
Patak csobogása
Életünk folyása
Egy ideig meg nem áll

Színek vibrálása
Madár dalolása
Gyermek kacagása
Mindet tapasztalom

Életem órája
Perc boldogsága
Hangom trillázása
Egyfajta hatalom

Álmatlan éjszaka
Városnak robaja
Szerelmem sóhaja
Merre jár gondolatom?

Szeretteim arca
Zongorám hangja
Csendet egy pillanatra
Járjon át a nyugalom

KI VAGYOK ÉN?

Nem vagyok más, mint egy törött, elhangolt zongora
Csodálkozom, hogy lényed rajtam még játszana
Hallom még lelkem elhaló dallamát
Látom még lényem piszkos, gyűrött kottáját
Akarom a tudatot, hogy valaki megszólaltatna
Nem vagyok más, mint egy törött, elhangolt zongora

Úgy teszek, mintha még fénykoromban élnék
Úgy érzem, nekem nem elég a puszta emlék
Tán megérinthetem szíved halvány akkordját
Aggódom, nem tudom visszaadni érzéseid hangzását
Mikor sírok, könnyeim hangja disszonancia
Nem vagyok más, mint egy törött, elhangolt zongora

Megértem, hogy már nem leszek olyan, mint rég
Az, hogy lelkitársad voltam, mondom, nekem elég
Álmodozom róla, hogy közös éveink nem felejted el
Próbálom megfogni közönségünk közös zenénkkel
Remélem, éveink emléke okot ad neked a holnapra
Hiszen nem vagyok más, mint egy törött, elhangolt zongora…

NAPLEMENTE

Ó te bíborszínű naplemente
Te bánatos lélek menedéke
Hanyatló fényednek nem állok ellen
Csak kérlek, többet vissza ne kelljen mennem!

Te vagy az, ki mindenhol gyönyörű
Melletted a magány sem oly' szörnyű
Téged nézlek, s könnyem kifakad
Érzem, hogy az élet mellettem elszalad

Nincs már barát, ki mellettem áll
Sem szerelem, meg nem talál
Nincs ember, ki levenné álarcomat
Magamban dúlom csak harcomat

Téged nézve nem rémiszt meg éjszaka
Nincs bennem irigység, keserűség hada
Nincs bennem semmiféle rossz érzés
De sajnos kihalt belőlem a lelkesedés

Ó te édes naplemente!
Segíts megmenteni lelkemet
Szívem rég elfeledte
Milyen lenne, ha szeretne

Téged nézve, szép naplemente
Nem eshetek kétségbe
Lelkembe fut egy csöpp remény
Tán elérhetek a végére

Ó te drága naplemente!
Mindjárt itt az éjjel
Mégis te az utolsó erődet
Értem áldozod fel

Ó te rövid naplemente!
Te, ki visszavezetsz az életbe
Te, ki átsegített ezer csalódáson
Te, ki látta összes bánatom

Annyi mindent láttál már
Mégis sokaknak te vagy a halál.
Te vagy a vég, az elmúlás
Te vagy a komor búslakodás

Mégis nekem most te adsz erőt
Most elhagyom a lelki temetőt
Miattad érzem most a világot
El sem hiszem, hogy ez mennyire hiányzott

Újjáépülök hamvaimból
S megkeresem a saját indokom
Várat építek szavaimból
Én leszek a saját írnokom

Ó te drága naplemente!
Te, a lelkem menedéke
Visszatérek az otthonomba
S élve nézek a hajnalba.

Petrusák János
KEDVES RÓZSÁK

Petrusák János

CSAK A TORONY

Petrusák János
FOTÓSLÁNY

Vasas Eszter

EGYSZERŰ KÉP

Mily elcsépelt kép,
hisz használják oly rég,
múltba nyúló kéz
húzza elő még,
hogy folyvást elő tégy,
te fény,
az elcsépelt költői kép.

De nincs mi szebb nálad,
ki elől fut a bánat,
ha építed a várad
a hajnal első sugarával.

A ragyogás,
mi oly csodás,
az őszinte csillogás,
a tündöklő varázs,
hisz te vagy a megoldás,
a rózsaszín sodrás.

Szállsz szélsebesen,
a vibráló végtelenben,
életet csempészel létekbe,
a fojtogató szürkeségbe.

Lángra gyújtod a szíveket,
mágnesként vonzod a híveket,
szanaszét szórsz színeket,
egyenesből csinálsz íveket.

Szól vágy,
itt a szárny,
te csak szállj,
hisz Ámor nyila eltalált.

HOLDIVILÁGI SÉTA

Szerelmes számunkat fütyülik a fák,
selymesen suhogva ölelik egymást,
ágkarjuk összefűzve,
felöltöztette őket a Hold ezüstbe,
levelükkel simogatják a lámpást,
az ég fénylő holdsugarát.

Léptek lantjára szól a dal,
egybefonódott két kar,
a szél hajukba belekap,
arcukra csókot ad.

Örömében sír az ég,
hullajtja gyémánt könnyét,
csillagos szemével szemléli szerelmesek tükörképét,
szórja rájuk bársonyos fényét.
Éber éj.

Leszállt az éj,
egy új világ életre kél,
csillagos szemével figyel az ég,
függönyt aggat ablakokba a terjedő téli dér.

Figyel az éj,
a szem álmokat kér,
a Hold ezüstös kezével hozzáér,
a várt varázslat vándora valóságunkba lép.

Távol a vég,
tétova mese felém se néz,
pedig szunnyad még az is, az a bosszantó légy,
elkerültek e percben a csodák, s nincs egyéb, csak az
éber éj.

BIZALOM

A bizalom, akár az üveg,
melyet díszít egy varázssüveg,
törik össze oly hirtelen,
s ezernyi darabra szóródik szét,
nem hagyva mást, mint a reményt,
de varázslat nélkül a varázssüveg csak süveg,
a bizalom pedig a levert üveg.

Szakadva szenved a ragasztó,
a darabokat összefogni akaró,
polipkarjai a repedések közé nyúlnak,
de a fekete víz cseppjei köztük ki-kibújnak.

Szanaszét szóródott szilánkok,
vörös könny szivárog,
el nem tűnő szilánkok.

VÁNDORÚT

Ballag a vándor,
szívét hívja a távol,
fáradt a lába,
görnyedt a háta,
könnye hull az porába.

Felszívja a homok,
a lélektükörből áradó zuhatagot.

Ballag a vándor,
szívét hívja a távol,
vonszolja őt a vágyak súlya,
hajtja őt a szellem búja,
fülében szól az álmok húrja.

Felszívja a homok,
a lélektükörből áradó zuhatagot.

Ballag a vándor,
szívét hívja a távol,
kardja rozsdába bújva
hever múltjába szúrva,
„tovább” - fejében a hang zúgja.

Felszívja a homok,
a lélektükörből áradó zuhatagot.

Ballag a vándor,
szívét hívja a távol,
ahol, mint kertész a fát,
elvetheti álmainak magvát.

Kovács Sándor
HÖLGY LEVÉLLEL

Kovács Sándor
KASTÉLYBELSŐ

Petrusák János

MAGYAR, EMELD FÖL ARCODAT!

Géza fia István nem volt szép férfi. Bőre is fehérebb a nálunk megszokottnál, de arccsontja kiálló, nemzeti jellegű. Arca viszont beretvált, mint a nyugati lovagoké, és gesztenyeszín haja is olyan formára vágva, mint az övék. Szája keskeny, vértelen, szinte erőszakos. Álla is kemény, akaratos. De a szeme! Ész, értelem, remény és a jövőbe vetett szent hit csillogott benne.

— Mondd hát, te magyar ifjú, mondd el nékünk, mi történt itt köztetek!

Az idegen lovag máris kezdte mondani, sőt kiáltani nagy sérelmét, de István egy türelmetlen kézlegyintéssel elhallgattatta. Lenézett az előtte térdeplőre.

— Láttam én, hogy gyűrögeti, mint valami riherongyot… — kezdte nehezen, majd egyre bátrabban Egyed, a térdeplő magyar legény —, hogy akarja az idegen a lányt! Pedig a lány, és ezt láthatta bárki, nem akarja az idegent!

— Úgy?! — csattant hidegen István hangja, mire nemcsak Egyed, hanem az idegen lovag is behúzta a nyakát. De a lovagnak nem kellett félnie, Egyedre volt mérges a fejedelem fia. — Hát ki vagy te? Törvény és bíró egy személyben?

— Nem… nem! — hebegte Egyed. — Én csak… Énnekem ez a lány… — vetett lángot az ifjú arca. De nehéz erről beszélni, ennyiek előtt.

— Mi? — szalasztotta össze szemöldökét István. — Mondd már, ki neked ez a lány?

Egyed helyett felelt a lány. Büszkén, érthetően, ugyan pirossá váló arccal, de kimondta:

— A mátkája vagyok én őnéki!

Felhördült mindenki. Meglepődtek a körülálló kíváncsiak. De István szeme is nagyra kerekedett.

— A mátkája? — kérdezett rá a fejedelemfi, mintha nem értette volna. — Igaz ez?

Erre Egyed mit is mondhatott? A lányra nem mert nézni, Istvánra se, hát csak leejtette a fejét, amit bólintásnak is lehetett érteni.

Egyből megváltozott a hangulat. Megérezte ezt Vecelin is, hát gyorsan közbeszólt.

— Hagyjuk már az egészet! Nem olyan fontos ez az ügy, hogy vele ily' soká időzzünk!

— De! — nézett nagyon szigorúan a mellette álló lovagra István. — Minden ügy egyformán

fontos, amely a népemet érinti! És nekem, mint Nyitravár urának, kötelességem is vele foglakozni! Tehát — helyezte át tekintetét az Egyeddel korábban dulakodó idegenre —, ez a magyar ifjú a mátkáját védte, a mátkája és ezzel a saját becsületét! Így már minden egészen más!

Mindenki pisszenetlenül hallgatott, az idegen lovag meg csak sápadozott. Volt is oka a sápadozásra, mert a fejedelemfi szigorú tekintettel őt kezdte faggatni.

— És te, lovag, nem hallottad, hogy a leány tiltakozik, nem akar tégedet? Felelj, de igazat szólj!

A megszólított körbepillantott, de a tömeg oly szorosan vette őket körül, hogy sehová se bújhatott. A felelet elől azonban megpróbált mégiscsak kibújni. Felnyögött:

— Was?

— Azt ne mondd már, Oddo lovag — villant nagyot István szeme —, hogy elfelejtettél magyarul! Hiszen úgy beszélsz te a mi nyelvünkön, ahogyan én németül vagy latinul! Felelj hát, míg felelhetsz! Igaz a vád?

Megrázta az Oddónak nevezett lovag a fejét.

— Nem — felelte magyarul, mert hirtelen eszébe jutottak az előbb már elfelejtett szavak. —

Honnan tudhattam volna — nézett körül könyörgőn —, hogy valakinek a mátkája ez a lány?!

— Még hogy honnan?! — csattant a lány hangja. — Onnan, hogy tiltakoztam, sikoltoztam, rúgkapáltam… Szerinted ez annak a jele, hogy kellesz nekem?! Hát nem kellesz! Van nekem mátkám, aki megvéd engemet!

Csípőre vágta mindkét kezét a lány, és még jobban elvörösödött. Olyan ennivaló, egyszerre harcias és aranyos volt, hogy azon nemcsak a kíváncsi szájtátiak tömege, hanem még maga István is elmosolyodott.

A szinte általános nevetgélést az Oddónak nevezett lovag törte meg. Olyat cselekedett, amire senki se számított. Istvánhoz ugrott, és térdre borult előtte.

— Kegyelmezz énnékem! Kérlek, kegyelmezz tudatlan fejemnek!

István hátrább lépett, és hideg arccal nézett le a lovagra.

— Kegyelmemet kéred, Oddo? Ezzel magad is elismered, hogy bűnös vagy!

— Bocsáss meg neki, fiam — került elő valahonnan a tömegből egy fekete ruhás pap is. — Bocsáss meg neki! Hiszen Krisztus Urunk is megbocsátott az ellene vétkezőknek!

— Köszönöm, Asztrik apát, hogy figyelmeztettél erre! — enyhült meg látszólag István. — De én mondom tinéktek — fordult mindenkihez —, hogyha a Mindenható Isten meg is bocsát, ha én is megbocsátok, sőt a magyarok Égi Atyácskája is megbocsátana… De a nép! — csattant fel a hangja. — A Nép becsületén ejtett foltokért nem bocsáthat meg senki, soha!

Mindenki felhördült, és még jobban figyelt. Mi lesz itt vajon? Milyen ítéletet hoz a fejedelem fia?

— Legszívesebben — tekintett le az előtte térdeplő Egyedre és Oddóra István —, mindkettőtöket elítélnélek, hiszen mindketten bűnösök vagytok. De… mindenkit minden bűnért büntetni nem lehet! Ha mindenki bűnös, akkor mi értelme van a bűntelenségnek? Tehát csak egyikőtök felett törhetek pálcát. De melyikőtök legyen az? Ha téged büntetlek meg, te magyar, megérdemled, mert jegyezd meg jól, hogy lovagra önhatalmúan kezet nem emelhet senki! De ha téged marasztallak el, akkor nem nyilváníthatom bűnösnek Oddo lovagot. Viszont ha nem ítélem el a lovagot — folytatta szinte önmagával vitázva —, akkor úgy tűnik, mintha igazat adnék neki. Igazat abban is, hogy bárki egy magyar asszonyát, mátkáját, húgát vagy leányát büntetlen leteperheti!

— Hiszen ez a lány csak egy senkifattya! — hitte úgy a lovag, hogy szólhat, mert győzött. De vesztére szólt.

István szeme most már nemcsak haragvón villámlott le rá, hanem mintha orkán született volna lelkében, úgy süvített elő száján az indulat.

— Azt hiszitek, ti idegenek, hogy nektek itt mindent szabad?! Holnap talán az én hites feleségemet, Gizellát, a bajor herceg úr leányát szeretnéd leteperni?

— Jaj, nem! Én nem! — hörögte-hebegte nagy sápadtan Oddo.

István fogai az indulattól megroppantak, majd mégis kisimult az arca, amikor felnézett az égre. Az ég kék volt, és olyan szép, mintha külön kifényesítették volna.

— Én képtelen vagyok dönteni közöttetek, bűnösök között — fordította tekintetét István vissza a földre. — De dönteni kell, mert a bűn büntetlen nem maradhat, hát a döntést a legnagyobb hatalomra bízom, a Mindenható Úristenre. Döntsön hát Ő köztetek! Istenítéletet hirdetek! Küzdjetek meg egymással, és amelyikőtök győz, az Úristen annak adott igazat.

Megbolydult a tömeg, mindenki mindenkivel beszélt. De felugrott Oddo is, és harciasan így szólt:

— Istenítéletben egy lovag nem küzdhet egy nemtelennel! Ezt te is tudod, István úr, hiszen te is lovag vagy!

Vecelin is lelkesen helyeselt, meg a többi lovag is. István rájuk nézett, majd Asztrik apátra, ki szintén bólintott, hogy így igaz.

— Akkor — pillantott most István Egyedre —, te magad is megértheted, hogy veled csak egyet tehetek…

Mindenkiben bennakadt a szó. Megdermedve figyelték István mozdulatát, aki Vecelin felé nyújtotta a kezét.

— Kölcsönadnád a pallosodat?

Vecelin elvigyorodott, és vele együtt a többi lovag is.

— Jaj, ne! — sikoltott fel rémülten a leány, aki miatt mindez történt és történni fog…!

— Nyugalom! — intette le István, miközben Vecelintől átvette a hatalmas kardot. — Ígérem, a mátkádnak nem fog fájni! Ifjú — mondta ezt már Egyednek —, hajtsd le fejedet, és ne mocorogj!

A tömegből volt, aki előrébb tolakodott, nézni a kivégzést, de volt olyan is, ki máris sírt. Siratta Egyedet, meg talán siratta az egész magyarságot, kinek nem lehet már igazsága az idegenekkel szemben!

Közben a hatalmas lovagi pallos megvillant a napon, amint István suhintva felemelte, majd leengedte.

Egyed ott térdelt és várt… Várta a halált!

A pallos meg jött. De nem élével és nem a nyakára, hanem lapjával a vállára. Gyengéden megérintette a nagy kard először az egyik, majd a másik vállát.

Mi ez? Mi történik itt? Ilyet még egy magyar se látott! És amit István mondott, az is egészen különös volt.

— Tűrd el ezt az ütést, de többet egyet sem! A Mindenható egy igaz Isten tiszteletére én téged ezennel lovagi jogomnál fogva lovaggá teszlek, és örömmel fogadlak be társaságunkba! Egyenlő vagy mától… — nyújtotta kezét Egyednek István, felemelte, majd megölelte, miközben folytatta: — …lovag, egyenlő az egyenlők között! Magyar, emeld föl arcodat!

Nem csak Egyed, de a többi magyar se értette sokáig, hogy mi ez. De mikor István kimondta a bűvös „lovaggá teszlek” szavakat, akkor már mindenki értette.

Az öröm rikoltva, hullámzón, az egész világot feszengetve lobbant fel hirtelen. Először egy alacsony kis lovag kiáltott vivátot, majd a többiek is.

Senki sem akart az általános éljenzésből kimaradni. Vagyis senki se mert. Még Vecelin és a többi bajor és sváb lovag is éljenezett. Csak Oddótól nem várta el senki a lelkesedést.

— Ezentúl lovag vagy, magyar! — adta István Egyed kezébe a pallost. — Kezdődjék a viadal! Egy szál karddal, az első vérig! — szólt István, a fejedelem fia. — Rajta!

Oddo lovag és az új magyar lovag ott állt a körben, egymással szemben, kezükben csupasz penge. Farkasszemet néztek, de még nem mozdultak.

Egyed tudta, hogy nehéz dolga lesz. Idegennek érezte a pallost, Vecelin kardját, más akaratúnak, mely nem az ő karja parancsát teljesíti. Nem merte még a lovagi kardot a másik lovag kardja elé odatenni. Mert akkor valami lesz, bizonyos! Nem jó ez a kard… Idegen, rideg, hideg, és talán még gonosz is.

Kardra viszont szüksége volt, fegyvertelenül nem állhatott Oddo meg-megújuló, fáradhatatlan rohamai elé.

Kard érintkezett karddal. Acél az acéllal. Akarat az akarattal.

— VÉÉR! — egyre többen kezdtek el kiáltozni.

— Vér, vér! Az első vér! Megvan, megvan! Győzött, ő győzött! Mégis ő győzött! Éljen! Éljen!

Oddo is meglepődött. Ki győzött? Persze, azt gondolta, hogy ő! De honnan veszi a tömeg, hogy máris megvolt az első vércsepp? Ő ilyet sehol se lát a magyaron. És ha nem lát, hát tesz róla, hogy láthasson. Még egyszer felemelte a kardját, hogy széthasítsa ezt a gyáva, gaz magyart…

Egy kard csattant a kardjához, egy kéz meg a karját ragadta meg.

Mi történt? Mi ez?

Nem értett semmit sem Oddo.

A német nem tudta felfogni, hogy ő az, aki veszített. Mert az első vér az ő karján jelent meg.

Körül a nép, a magyar éljenezni kezdett…

Pedig csak annyi történt, hogy egy magyar felemelte arcát, és győzött!

(Részlet a kiadás előtt álló Istvánnal Istvánért című történelmi trilógia első kötetéből.)

Pesti Ráhel
EGYMÁSÉRT

Pesti Ráhel
TALÁLKOZÁS

Pesti Ráhel
CSODA-VILÁG
NO.1

A kötet alkotóinak tablója

A kötet alkotói és elérhetőségük

Angyal Bella

A csúf „jelenből" mindig verseim által nyertem menekvést, akkor éreztem igazán magam boldognak, ha írhattam. Az első versemhez tizenhárom évesen kaptam ihletett. Petőfi Sándorhoz hasonlóan, én is a szabadságról írtam, mert már akkor is úgy éreztem saját börtönöm foglya vagyok. Majd évekkel később egy szlovákiai újságban, még saját nevem alatt jelentek meg verseim. Kisebb ismeretséget kiadott versesköteteim és különféle sikeres pályázatok által szereztem. Jelenleg a közösségi média segítségével szerzek verseimnek több olvasót és szeretném, ha műveim még szélesebb nézőközönséghez juthatnának el. Sokat jelent, ha műveim által reményt adhatok.

Elérhetőség:

E-mail: angyalbella7@gmail.com

132. oldal

Bajzikné Panni

Költeményeim megírására egy-egy alkalom, élmény, történés bontja ki az írás kényszerét, melyet empatikus ráhangolódással formálok meg.
Mindig rátalálok olyan élményekre, értékekre, amelyeket szeretnék megmutatni, megosztani. Hiszem, hogy érzékenyen reagálok úgy a természeti, mint az emberi változásokra.
Fotómasinaként megragadva a pillanatot elmémben rögződnek és találnak ritmust, rímeket a gondolatok és formálódnak versekké. Eddig megszületett verseimből tíz kötetet tudtam önerőből összeállítani, kis kötetekbe rendezni.

Elérhetőség:

E-mail: bnepanni@keszthelynet.hu

14. oldal

A kötet alkotói és elérhetőségük

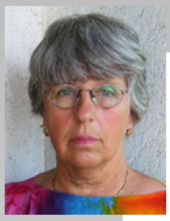

Bartók Andrásné

Mottóm, gróf Széchenyi Istvántól: „Az emberi nemnek hivatása nem a rontás, pusztítás, megsemmisítés, hanem hogy munkálkodjon, alkosson, teremtsen."
30 éve vagyok résztvevője, díjazottja hazai és nemzetközi fotópályázatoknak, kiállításoknak. Több önálló és csoportos kiállításom volt itthon és külföldön egyaránt. Fotóim megjelentek újságokban, könyvekben, képeslapokon, naptárakban, albumokban, monográfiában, antológiákban, verseskötet, antológia külső borítóján, belívein, folyóirat külső borítóján és belívein egyaránt, óriásplakátokon.

Elérhetőség:

E-mail: gyongyverfoto@gmail.com

38., 129. oldal

Belső Boglárka Csilla

Mindig is érdekeltek a művészetek, zongorázom, tanultam táncot, és a középiskola alatt bepillantást nyerhettem a színház világába. Mégis a legjobban az irodalom volt az, ami megfogott. 12 éves koromban próbálkoztam először az írással, azóta körülbelül 50 verset, néhány novellát, és regényvázlatot és kritikát írtam már. Néhány könyvkritikám és egy előadásról készült beszámolóm is megjelent már. Számomra az írás egyfajta terápiás eszköz is, a verseimet eddig csak kevés embernek mutattam meg, félve mások véleményétől, de már úgy érzem, hogy készen állok a „szintlépésre". Remélem, hogy a beküldött versek elnyerik az olvasók tetszését.

Elérhetőség:

E-mail: belsobogi1003@gmail.com

171. oldal

A kötet alkotói és elérhetőségük

Cinka István

Párom segítségével és inspirálására kezdtem el az írást, magam és majd ha lesznek, akkor a gyermekeim örömére, esti meseként! Az írás mellett sokat olvasok, járom a természetet, biciklizek! És fotózom.
Szeretném jobban megismerni a világot, és megismertetni az alkotásaim révén másokkal!

Elérhetőség:

E-mail: cinkaistvan@gmail.com

20., 59. oldal

Gutléber Magda

A Balaton partjáról jöttem férjhez Nyíregyházára, s immár hatvan éve itt élek. Az olvasás mellett szeretek kirándulni, kézimunkázni, rejtvényt fejteni. Már lassan harminc éve írok verseket. Szívünkből fakadtak címmel jelent meg húgommal közös verseskötetünk.
Nagy örömömre 2016-ban újból publikálhattam a Pegazus Könyvek Antológiában, továbbá a Sötét napok, fekete évek című Gulág-Antológiában is. Majd kétszer jelentkeztem a Pegazus Könyvek Antológiában néhány versemmel. Most pedig verset és önéletrajzi ihletésű novellát küldtem. Remélem tetszeni fognak, mert a szívemből fakadtak…

79. oldal

A kötet alkotói és elérhetőségük

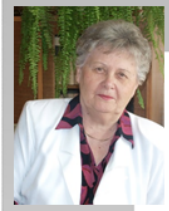

Gyebnár Ottóné

Művésznevem: Zentai Eta.
Nyugdíjas könyvtáros vagyok. Mindent kicsit később csináltam, mint lehetett volna. Könyvtárosi diplomát két gyerek mellett szereztem, és az írásba is nyugdíjasként szerettem bele. Pályázatokon indulok, verseim, novelláim, meséim különböző kiadóknál és online felületen jelentek és jelennek meg. Jelenleg, két irodalmi körhöz tartozom: A Faludy György Irodalmi Műhelyhez, és a Hetek, kortárs, irodalmi, online folyóirathoz. Az idei Könyvhéten az Aposztróf kiadó Szó-kincs 2019 antológiájában jelent meg novellám és versem.

Elérhetőség:
E-mail: zentai.eta@gmail.com

23. oldal

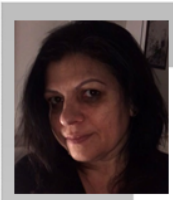

Kolozsvári Csabáné

Nagyon szeretek írni, több versemet lánykori nevemen, Kapusi Edit néven publikálom!
Nem szeretem a korlátokat, így nem követek semmilyen stílust, csak egyszerűen kiírom magamból a mondanivalómat. Néhány versem megjelent már egy-két antológiában, Pl: Zsongó tündöklés, Apeva-Haiku 2018, Álmodból fogantam, Pegazus Könyvek Antológia, A világ ezerszínű virág, Rügybölcső. 2018-ban megjelent első verseskötetem, Nem török meg címmel, majd idén, Életkohó címmel a második is napvilágot látott. Szeretettel tölt el, hogy végre már mások is olvashatják a gondolataimat, az érzéseimet, és azt, ahogy változnak az érzelmeim a megélt pillanatok miatt.

Elérhetőség:
E-mail: kapusiedit1968@freemail.hu

91. oldal

A kötet alkotói és elérhetőségük

Kovács Sándor

Művésznevem: KonStantin.
Ha van időm, a művészetnek hódolok, a civil állást folytatnom kell, hogy meg tudjak élni. Autodidakta módon képeztem, képezem magam. Gyermekkorom óta szeretek rajzolni, grafikákat készíteni, de 2011 óta olajjal festek, többféle stílust próbálgatok. Szeretem tanulmányozni kortárs festők alkotásait. Foglalkozom másolatok készítésével, képek és régi képkeretek restaurálásával is. Minden évben valami újat tanulok.

Elérhetőség:

E-mail: kovacss@uw.hu

11., 76., 188. oldal

Kutnyik Pál

Már korábban (1953-ban) elkerültem –mint háborús félárva – a családi kötelékből, azóta is mind a mai napig látogatóként járok haza. 1958-ban kerültem Szegedre, itt maturáltam 1962-ben majd, - már munka mellett- 1976-ban abszolváltam az egyetemen. Közgazdász képesítést szereztem. Nős és családos vagyok, Szegeden élünk. Fiatal koromtól kezdve írogatok, több-kevesebb kihagyásokkal. Írásaim döntően szakmaiak, de néha más területre is „elkalandozok". 2011-től rendszeresen jelennek meg cikkeim, írásaim néhány sajtóban. Különböző antológiákban is közlésre kerültek írásaim. Hobbim az írás, még inkább szeretnék „lélekben megülően" írni, mert az írás nemcsak önmagunk feltárása, hanem lelkünket is éltető terápia.

Elérhetőség:

Telefonszám: 0662/485-326, 0630/ 513-6650

143. oldal

A kötet alkotói és elérhetőségük

Lanner Katalin

Első irodalmi szárnypróbálgatásaim az irodalom terén gimnazista koromban voltak. A tavalyi évben küldtem el először alkotásaimat pályázatra. Ennek eredményeként „A hangyák és én" című versem belekerült az Aposztrófi kiadó „Szó – kincs 2018" –as antológiájába. Ugyancsak tavaly egy novellám is helyet kapott a Pegazus Könyvek 2018-as Antológiájában. Két versemmel bejutottam a Magyar Irodalomtörténeti Társaság Csongrád Megyei Szépírói Tagozata és a Faludy György Irodalmi Műhely által meghirdetett „Szárnypróbálgatók 2019"-es országos irodalmi pályázatának döntőjébe, s ezzel a Szárnypróbálgatók 2019-es Antológiájába.

41. oldal

Elérhetőség:
E-mail: katilanner@msn.com

Pesti Ráhel

A jövőben szeretnék művészeti képzésben részt venni még budapesti tanulmányaim alatt, valamint a Pécsi Tudományegyetem művészeti karának művészetterápia szakja áll a terveim között. Hosszabb távú terveim között szerepel illusztrációk készítése könyvekhez, mese-könyvekhez, versekhez – amihez reményeim szerint segítséget nyújt tervezett pszichológiai műhelymunkám; a különböző mesekönyv illusztráció fajták gyermekekre tett hatásának vizsgálata. Ennek érdekében hoztam létre paintymind művésznévre hallgató instagram fiókomat és youtube csatornámat, ezért ragadtam meg ennek a nem mindennapi pályázatnak a lehetőségét.

56., 141., 200. oldal

Elérhetőség:
E-mail: hunrahel@gmail.com

A kötet alkotói és elérhetőségük

Petrusák János

1997 óta több írásom is megjelent már, amelyek a közkönyvtárakban, boltokban, internetes áruházakban (e-könyvként is) megtalálhatók. Írásaim közli a Bárkaonline, a Várak Magazin, a Várad Magazin, vagy a Partium folyóirat.
2016-ban a Hulló csillagok című drámám az 1956-os Emlékbizottság pályázatán bemutatást nyert, hogy itthon és külföldön több helyen bemutathassák. 2017-ben drámáimért a MIL BABÉRJA kitüntetés ARANY fokozatát kaptam meg. Víg monodrámáim a VIDOR Fesztivál 2017-es, majd 2018-as hivatalos programja keretében bemutatást nyertek.
2019-ben a Hungarovox könyvkiadó A zsoldos Afrikában című kisregényem jelentette meg.

Elérhetőség:
E-mail: petrusak@gmail.com

87., 178., 190. oldal

Pilizota Szandra

Prózában és lírában egyaránt írok. Témáim sokrétűek. Szívesen dolgozok fel történelmi eseményeket, mitológiát. Ihletforrásom lehet egy arc, egy táj, egy épület, egy zene, egy város vagy ország múltjának egy mozzanata.
Első kötetem saját nevemen jelent meg, de azt követően már írói álneveket használok, amelyek műfaji jelölők.
Kiadómmal megállapodva egyelőre csak a Murron Skeats álnév alatt íródó műveket kívánom publikálni saját kötetben.

Elérhetőség:
E-mail: pilizotaszandra@gmail.com

123. oldal

A kötet alkotói és elérhetőségük

Seregi Nikolett

Vendéglátásban dolgozom lassan 30 éve.
Verseket szabadidőmben írok, levezetve a napi feszültséget, kiírva magamból a látottakat és az érzéseket.
Az elmúlt 1 évben négy antológiába pályáztam sikeresen és jelentek meg verseim:
„Szavakból kazlat", „Pegazus Könyvek Antológia - 2019", „Szárnypróbálgatók 2019", „Szerelmeskönyv".

Elérhetőség:
E-mail: nici70@monornet.hu

65. oldal

Szegedi Sándor

Már kamaszkorom óra foglalkozom irodalommal, de hobbim még a túrázás és fotózás is.
Verseket olvasva és írva, a szép tájakon járva, fotózva, vagy szép képeket nézegetve „töltekezem", hogy legyen energiám a mindennapokra.
A Pegazus Könyvek Antológiában 2018-ban már publikáltam, és ez adta a késztetést, hogy ebben az e-könyvben is megjelenjek.
Hiszem, hogy minden művészeti tevékenység célja ez: valamit adni általa önmagunknak, és ha sikerül, akkor másoknak is…

Elérhetőség:
E-mail: szegedi.sandor5@gmail.com

7., 120. oldal

A kötet alkotói és elérhetőségük

Taschner Katalin

Az Anyanyelvápolók Szövetségének tagja vagyok. Előadásokon hallok sok érdekeset anyanyelvünkről, anyanyelvünk értékeiről, szépségeiről.
Szeretem az irodalmat. Első pályázati munkám Baglyaskő várával volt kapcsolatos. Harmadik helyezést értem el. Azóta írogatok verseket, meséket, novellákat. Párom is megszerette az írást. Egymás munkáját elemezzük. Igyekszünk még tökéletesebbé tenni pályázati munkáinkat.
A másik kedvelt időtöltésem a fotózás. Mivel sokat kirándulunk, van téma bőségesen. Igyekszem minél több szép képet feltölteni egy csoportba, amelynek tagja vagyok.

Elérhetőség:

E-mail: konnycsepprozsa@gmail.com

62., 168. oldal

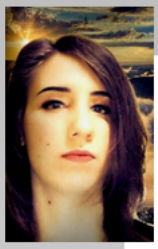

Vasas Eszter

A költészetre, mint belsőm egy szegmensének materializációjára tekintek. Számomra ez egy külön világ, ami menedéket nyújt, ahová visszahúzódhatok – akár egy percre is – a rohanó világból, de egyben eszköze is annak, hogy kifejezzem gondolataim, álmaim, vágyaim.
Írás közben beszippant egyfajta mikrokozmosz és minden más megszűnik körülöttem. Csak én vagyok, a múzsáim társaságában.
Verseket már egész kisgyermek korom óta írok, évekkel ezelőtt pedig elkezdtem különféle antológia pályázatokra nevezni, - sikerrel -, de a jövőben szeretnék egy saját kötetet is, amely tartalmazza valamennyi művemet.

Elérhetőség:

E-mail: eszti.vasas@gmail.com

181. oldal